

En udstilling af syv kirketider

Kapitel fem

The Pergamean Church Age

Johannes' Åbenbaring 2:12-17

"Og skriv til englen for menigheden i Pergamon: Dette siger han, som har det skarpe tveæggede sværd:

Jeg ved, hvor du bor: dér hvor Satans trone står; og dog holder du fast ved mit navn og har ikke fornægtet troen på mig, selv i de dage, da Antipas, mit trofaste vidne, blev slået ihjel hos jer, dér hvor Satan bor.

Men lidt har jeg imod dig: Du har nogle, som holder fast ved Bileams lære, ham, der lærte Balak at stille fælde for Israels børn, så de spiste afgudsofferkød og bedrev utugt.

Sådan har du også nogle, der ligeledes holder fast ved nikolaitternes lære.

Omvend dig derfor! Ellers kommer jeg hastigt over dig og vil bekæmpe dem med min munds sværd.

Den, der har øre, skal høre, hvad Ånden siger til menighederne. Den, der sejrer, vil jeg give af den skjulte manna og give ham en hvid sten og indskrevet på stenen et nyt navn, som ingen kender undtagen den, der får det."

Pergamos

Pergamum (gammelt navn) lå i Mysien i et område, der blev vandet af tre floder, hvoraf den ene havde forbindelse til havet. Den blev beskrevet som den mest berømte by i Asien. Det var en kulturby med et bibliotek, som kun overgås af Alexandria. Men det var også en by med store synder, hvor man dyrkede Æskulap, som man tilbad i form af en levende slange, der havde til huse og blev fodret i templet. I denne smukke by med overrislede lunde, offentlige gågader og parker boede en lille gruppe dedikerede troende, som ikke lod sig narre af skønhedens fernis og afskyede den sataniske tilbedelse, der fyldte stedet.

Tidsalderen

Den pergameiske tidsalder varede omkring tre hundrede år, fra 312 til 606 e.Kr.

Budbringeren

Ved at bruge vores gudgivne regel for valg af budbringer til hver tidsalder, det vil sige, at vi vælger den, hvis tjeneste kommer tættest på den første budbringer, Paulus, erklærer vi uden at tøve, at Pergameas budbringer er Martin. Martin blev født i 315 i Ungarn. Dog var hans livsværk i Frankrig, hvor han arbejdede i og omkring Tours som biskop. Han døde i 399. Denne store helgen var onkel til en anden vidunderlig kristen, Sankt Patrick af Irland.

Martin blev konverteret til Kristus, mens han fulgte en karriere som professionel soldat. Det var imens han stadig var engageret i denne beskæftigelse, at et meget bemærkelsesværdigt mirakel skete. Det fortælles, at en tigger lå syg på gaden i den by, hvor Martin var udstationeret. Vinterkulden var mere, end han kunne holde ud, for han var dårligt klædt. Ingen var opmærksomme på hans behov, før Martin kom forbi. Da han så den stakkels mands situation, men ikke havde noget ekstra tøj, tog han sin yderkappe af, skar den over med sit sværd og svøbte klædet om den frysende mand. Han tog sig af ham, så godt han kunne, og gik sin vej. Den nat viste Herren Jesus sig for ham i et syn. Der stod Han, som en tigger, svøbt i halvdelen af Martins klædning. Han talte til ham og sagde: "Martin, selv om han kun er katekumen, har klædt mig med denne klædning." Fra det tidspunkt forsøgte Martin at tjene Herren af hele sit hjerte. Hans liv blev en serie af mirakler, der manifesterede Guds kraft.

Efter at han havde forladt hæren og var blevet leder i kirken, tog han et meget militant standpunkt mod afgudsdyrkelse. Han huggede lundene ned, ødelagde billederne og rev altrene ned. Da hedningerne konfronterede ham med hans gerninger, udfordrede han dem på samme måde, som Elias gjorde med Baals profeter. Han tilbød at blive bundet til et træ på undersiden, så det ville knuse ham, når det blev fældet, medmindre Gud greb ind og vendte træet om, mens det faldt. Den kvikke hedning bandt ham til et træ, der voksede på siden af en bakke, og forsikrede ham om, at tyngdekraften ville få træet til at falde, så han blev knust. Netop som træet begyndte at falde, drejede Gud det rundt og op ad bakken, stik imod al naturlove. De flygtende hedninge blev knust, da træet faldt ned over flere af dem.

Historikere anerkender, at han ved mindst tre lejligheder oprejste de døde ved tro på Jesu Navn. I et tilfælde bad han for et dødt spædbarn. Ligesom Elisa strakte han sig over barnet og bad. Det kom tilbage til live og godt helbred. Ved en anden lejlighed blev han kaldt til at hjælpe med at udfri en bror, som var ved at blive båret i døden i en tid med stor forfølgelse. Da han ankom, var den stakkels mand allerede død. De havde hængt ham op i et træ. Hans krop var livløs, og hans øjne stak ud af øjenhulerne. Men Martin tog ham ned, og da han havde bedt, blev manden genopvækkede til live og til sin glade familie.

Martin frygtede aldrig fjenden, uanset hvem det var. Derfor tog han personligt af sted for at møde en ond kejser, som var ansvarlig for mange åndsfulde helgeners død. Kejseren ville ikke være tilstede, så Martin opsøgte en af kejserens venner, en Damasus, en grusom biskop af Rom. Men biskoppen, som var en formel kristen af det falske vintræ, ville ikke gå i forbøn. Martin tog tilbage til paladset, men nu var portene blevet låst, og de ville ikke lade ham komme ind. Han lagde sig på sit ansigt foran Herren og bad om, at han måtte komme ind i paladset. Han hørte en stemme, der bad ham rejse sig. Da han gjorde det, så han, at portene åbnede sig af sig selv. Han gik ind i forgården. Men den arrogante hersker ville ikke vende sit hoved og tale til ham. Martin bad igen. Pludselig kom der spontant en ild fra tronsædet, og den ulykkelige kejser forlod hurtigt stedet. Herren ydmyger sandelig de stolte og ophøjer de lave.

Hans iver efter at tjene Herren var så stor, at djævelen blev vækket med voldsom kraft. Sandhedens fjender hyrede lejemordere til at dræbe Martin. De kom snigende til hans hjem, og da de skulle til at dræbe ham, rejste han sig op og blottede sin hals for sværdet. Da de sprang frem, slyngede Guds kraft dem pludselig tilbage gennem rummet. De var så overvældede af den hellige og frygtindgydende atmosfære, at de krøb ned på hænder og knæ og bad om tilgivelse for attentatet på hans liv.

Alt for ofte, når mennesker bliver brugt af Herren på en betydningsfuld måde, bliver de ophøjet af stolthed. Men sådan var det ikke med Martin. Han forblev altid Guds ydmyge tjener. En aften, da han forberedte sig på at gå på prædikestolen, kom en tigger ind i hans arbejdsværelse og bad om noget tøj. Martin henviste tiggeren til sin chefdiakon. Den hovmodige diakon beordrede ham til at gå. Derefter gik han tilbage for at tale med Martin. Martin rejste sig og gav tiggeren sin egen fine kappe, og bad diakonen bringe ham en anden kappe, som var af ringere kvalitet. Den aften, da Martin prædikede Ordet, så Guds flok et blødt, hvidt lysskær omkring hans person.

Dette var helt sikkert en stor mand, et sandt sendebud for sin tidsalder. Han ønskede aldrig andet end at behage Gud og levede et meget helligt liv. Han kunne aldrig overtales til at prædike, før han først havde bedt og var i en sådan åndelig tilstand, at han kunne kende og fremføre Guds fulde råd ved hjælp af Helligånden, der var sendt ned fra himlen. Ofte lod han folk vente, mens han bad om fuld bekræftelse.

Bare det at kende til Martin og hans mægtige tjeneste kunne få en til at tro, at forfølgelsen af de hellige var aftaget. Det var ikke tilfældet. De blev stadig tilintetgjort af djævelen, ved hjælp af de ugudelige som værktøjer. De blev brændt på bålet. De blev naglet til træstammer med ansigtet nedad, og vilde hunde blev sluppet løs på dem, så hundene rev kød og indvolde ud af dem og efterlod ofrene til at dø under frygtelig tortur. Babyer blev flået ud af de gravide mødre og kastet for svinene. Kvinders bryster blev skåret væk, og de blev tvunget til at stå oprejst, mens hvert hjerteslag hældte blodet ud, indtil de krummede sig sammen i døden. Og tragedien var endnu større at tænke på, når man indser, at dette ikke kun var hedningernes værk, men mange gange var det forårsaget af såkaldte kristne, der følte, at de gjorde Gud en tjeneste ved at udrydde disse loyale korsets soldater, der stod for Ordet og lydighed mod Helligånden.

Johannesevangeliet 16:2,

"De skal udelukke jer af synagogerne, ja, der kommer en tid, da enhver, som slår jer ihjel, skal mene, at han derved tjener Gud."

Matthæusevangeliet 24:9,

"Da skal de udsætte jer for trængsler og slå jer ihjel, og I skal hades af alle folkeslag på grund af mit navn."

Ved tegn og undere, ved Åndens kraft, blev Martin virkelig bekræftet som budbringeren til den tidsalder. Men han var ikke kun begavet med en stor tjeneste, han var selv for evig tro mod Guds Ord. Han kæmpede mod organisering. Han modstod synd på høje steder. Han besejrede sandheden i ord og handling og levede et helt liv i Kristen sejr.

En biografist skrev om ham på denne måde. "Ingen så ham nogensinde vred, eller forstyrret, eller sørgende, eller leende. Han var altid den samme og virkede som noget ud over det dødelige, og hans ansigt bar en slags himmelsk glæde. Der var aldrig noget andet på hans læber end Kristus, aldrig noget i hans hjerte end fromhed, fred og medlidenhed. Ofte græd han over synderne, selv hos sine modstandere, som, når han var stille og fraværende, angreb ham med giftlæber og forgiftede tunger. Mange hadede ham for dyder, de ikke selv besad og ikke kunne efterligne; og ak! hans bitreste angribere

var biskopper.”

Hilsenen

Johannes' Åbenbaring 2:12b

"Dette siger han, som har det skarpe tveæggede sværd."

Budskabet til den tredje kirkes tidsalder er ved at komme frem. Den tredje scene i dette udfoldende drama om "Kristus midt i Sin kirke" er ved at blive afsløret. Med trompetlignende røst præsenterer Ånden den Uforlignelige, "Han, som har det skarpe tveæggede sværd!" Hvor meget adskiller denne præsentation sig fra dengang, Pilatus præsenterede Guds Lam, klædt i hånlige purpurklæder, slået og tornekronet, og sagde: "Se jeres Konge!" Nu står den opstandne Herre, "Kristus, Guds kraft", i kongelig klædedragt og kronet med herlighed.

I disse ord, "Han, som har det skarpe tveæggede sværd", ligger endnu en åbenbaring af Guddommen. I den Efesiske Tidsalder, vil du huske, blev han præsenteret som den Uforanderlige Gud. I den Smyrnaeiske Tidsalder så vi Ham som den ENESTE SANDE Gud, og ved siden af Ham var der ingen anden. Nu i denne Pergameiske Tidsalder er der en yderligere åbenbaring af Hans guddom, som kommer til udtryk ved Hans tilknytning til det skarpe tveæggede sværd, som er Guds Ord.

Hebræerbrevet 4:12

"For Guds ord er levende og virksomt og skarpere end noget tveægget sværd; det trænger igennem, så det skiller sjæl fra ånd og marv fra ben og er dommer over hjertets tanker og meninger."

Paulus' Brev til Efeserne 6:17

"Grib Åndens sværd, som er Guds ord."

Johannes' Åbenbaring 19:13 & 15a,

"Han er klædt i en kappe dyppet i blod, og hans navn er Guds Ord. Ud af hans mund står et skarpt sværd."

Johannesevangeliet DK-KJV 1:1-3,

"I begyndelsen var Ordet, og Ordet var hos Gud, og Ordet var Gud. Denne Samme (Ord) var i begyndelsen hos Gud. Alle var lavet af ham, og uden ham var ikke nogen ting lavet der var lavet."

Johannes' Første Brev 5:7 DK-KJV,

"For der er 3 der aflægger optegnelse i himmel, Faderen, Ordet, og den Hellige Ånd: og disse 3 er EN."

Nu kan vi se Hans tilknytning til Ordet. HAN ER ORDET. Det er Den, Han er. ORDET I HANS NAVN.

I Johannesevangeliet 1:1, hvor der står "I begyndelsen var Ordet", er roden, hvorfra vi får vores oversættelse af "Ord", "Logos", som betyder "tanken eller konceptet". Det har den dobbelte betydning af 'tanke' og 'tale'. Nu er en "udtrykt tanke" et "ord", "eller flere ord". Er det ikke vidunderligt og smukt? Johannes siger, at tanken om Gud blev udtrykt i Jesus.

Og Paulus siger præcis det samme i Hebræerbrevet DK-KJV 1:1-3,

"Gud, som på forskellige tidspunkter og på forskellige måder gennem tid talte til fædrene via profeterne,

Har i disse sidste dage talt til os via hans Søn, (Logos) som Han har udvalgt til at være arving af alle ting, via Hvem han også lavede verdenerne;

Han som er glansen af hans herlighed, og det udtrykte billede af hans person, og som opretholder alle ting via kraften i hans ord, da han via sig selv havde rensset vore synder, satte han sig ned højt oppe på Majestætens højre hånd."

Gud blev til udtrykt i personen Jesus Kristus. Jesus var Guds udtrykkelige Billede.

Igen i Johannesevangeliet 1:14,

"Og Ordet blev kød og tog bolig iblandt os."

Selve Guds substans blev gjort til kød og boede iblandt os. Den store Ånde-Gud, som intet menneske

kunne nærme sig, som intet menneske havde set eller kunne betragte, tog nu bolig i kød og boede blandt mennesker og udtrykte Guds fuldkommenhed for mennesker.

Johannesevangeliet DK-KJV 1:18,

"Intet menneske har på noget tidspunkt set Gud; den eneste avlede Søn, som er i Faderens skød, han har erklæret ham."

Gud, Som til tider manifesterede Sin tilstedeværelse med en sky eller en ildsøjle, der skabte frygt i menneskers hjerter; denne Gud, hvis hjertekarakteristika kun blev kendt ved åbenbaring af ord gennem profeterne, blev nu Emmanuel (Gud med os) og erklærede Sig selv. Ordet "erklære" kommer fra den Græske rod, som vi ofte fortolker som eksegese, hvilket betyder at forklare grundigt og gøre klart. Det er, hvad det Levende ORD, Jesus, gjorde. Han bragte Gud til os, for Han var Gud.

Han åbenbarede Gud for os med så perfekt klarhed, at Johannes kunne sige om Ham i Johannes' Første Brev 1:1-3

"Det, som var fra begyndelsen, det som vi har hørt, (Logos betyder tale) det, som vi har set med vore øjne, det, som vi betragtede og vore hænder rørte ved: livets ord;

Og livet blev åbenbaret, og vi har set det og vidner om det og forkynnder jer det evige liv, som var hos Faderen og blev åbenbaret for os;

Det, som vi har set og hørt, forkynnder vi også for jer, for at også I kan have fællesskab med os; og vort fællesskab er med Faderen og med hans søn, Jesus Kristus."

Da Gud virkelig blev åbenbaret, blev Han manifesteret i kødet. "Den, der har set Mig, har set Faderen."

Så nu tilbage i Brevet til Hebræerne 1:1-3 bemærkede vi, at Jesus var Guds udtrykkelige billede. Han var Gud, der udtrykte Sig selv i et menneske til et menneske. Men der er noget andet at bemærke i disse vers, især vers et og to.

"Gud, som på forskellige tidspunkter og på forskellige måder gennem tid talte til fædrene via profeterne, Har i disse sidste dage talt til os via hans Søn."

Jeg vil gerne have, at du lægger mærke til, at der er en rettelse i marginen i din bibel. Ordet "via" er ikke en korrekt oversættelse. Det skal være "i", ikke "via". Så står der korrekt: "Gud talte i tidligere tider til fædrene I profeterne ved hjælp af Ordet".

Første Samuelsbog 3:21b,

"Herren blev ved med at vise sig i Shilo, for dér åbenbarede Herren sig for Samuel gennem sit ord."

Det fremhæver Johannes' Første Brev DK-KJV 5:7 perfekt: "Ånden og Ordet er ET." Jesus åbenbarede Faderen. Ordet åbenbarede Faderen. Jesus var det Levende Ord. Gud være lovet, i dag er Han stadig det Levende Ord.

Da Jesus var på jorden, sagde han,

"Tror du ikke at jeg er i Faderen, og Faderen i mig? ordet som jeg taler til jer taler jeg ikke af mig selv: men Faderen der bor i mig, han gør de gerninger." (Johannesevangeliet DK-KJV 14:10)

Her er det meget tydeligt, at den perfekte manifestation af Gud i Sønnen var ved den iboende Ånd, der manifesterede Sig i Ord og gerninger. Det er præcis, hvad vi har lært hele tiden har lært fra os. Når bruden vender tilbage til at være en Ordets brud, vil hun frembringe de samme gerninger, som Jesus frembragte. Ordet er Gud. Ånden er Gud. De er alle ET. Det ene kan ikke fungere adskilt fra det andet. Hvis man virkelig har Guds Ånd, vil man også have Guds Ord. Det var sådan, det var med profeterne. De havde Guds Ånd i sig, og Ordet kom til dem. Sådan var det med Jesus. I Ham var Ånden uden mål, og Ordet kom til Ham. (Jesus begyndte både at handle og UNDERVISE. Min doktrin er ikke min egen, men Faderens, Som har sendt Mig. Apostlenes Gerninger 1:1, Johannesevangeliet. 7:16.)

Husk nu, at Johannes Døberen var både profeten og budbringeren i sin tid. Han var fyldt med Helligånden fra sin mors livmoder. Da han døbte i Jordan, kom Guds Ord (Jesus) til ham. Ordet kommer altid til den, der er oprigtigt Åndsfyldt. Det er beviset på at være fyldt med

Helligånden. Det er det, Jesus sagde, ville være beviset. Han sagde: "Og jeg vil bede Faderen, og han vil sende jer en anden talsmand, så han kan blive hos jer til evig tid. Sandhedens Ånd, som verden ikke kan tage imod." Nu ved vi, hvad sandhed er.

"Dit ord er sandhed." (Johannesevangeliet 17:17b)

Igen i Johannesevangeliet 8:43,

"Hvorfor forstår I ikke, hvad jeg siger? Fordi I ikke kan høre mit ord."

Lagde du mærke til, at Jesus sagde, at verden ikke kunne modtage Helligånden? I det vers, jeg lige har læst, kunne de heller ikke modtage Ordet. Hvorfor ikke? Fordi Ånden og Ordet er ét, og hvis du har Helligånden som profeterne, vil Ordet komme til dig. Du ville modtage det.

I Johannesevangeliet 14:26,

"Men Talsmanden, Helligånden, som Faderen vil sende i mit navn, han skal lære jer alt og minde jer om alt, hvad jeg har sagt til jer."

Her ser vi igen Ordet komme på grund af Guds Ånd.

Igen i Johannesevangeliet 16:13

"Men når han kommer, sandhedens ånd (Ord), skal han vejlede jer i hele sandheden (Dit ord er sandhed); for han skal ikke tale af sig selv, men alt, hvad han hører (Guds Ord), skal han tale (Ord) og hvad der kommer, skal han forkynde for jer." (Ånden bringer Profetiens Ord).

Jeg vil gerne have, at du lægger meget nøje mærke til, at Jesus ikke sagde, at beviset på at være døbt med Helligånden var at tale i tunger, tolke, profetere eller råbe og danse. Han sagde, at beviset ville være, at du ville være i SANDHEDEN; du ville være i Guds Ord for din tidsalder. Beviset har at gøre med at modtage det Ord.

I Paulus' Første Brev til Korintherne 14:37,

"Hvis nogen mener, at han er profet eller har en åndsgave, skal han vide, at det, jeg skriver til jer, er et bud fra Herren."

Se det nu. Beviset på den iboende Ånd var at anerkende og FØLGE, hvad Guds profet gav for sin tid, da han satte kirken i orden. Paulus måtte sige til dem, der hævdede en anden åbenbaring: (vers 36)

"Eller er det fra jer, Guds ord er udgået, eller er det kun jer, det er nået til?"

Beviset på en åndsfuldt kristen troende er ikke at producere sandheden (Ordet), men at modtage sandheden (Ordet) og at tro og adlyde den.

Har du bemærket i Johannes' Åbenbaring 22:17

"Og Ånden og bruden siger: »Kom!« Og den, der hører, skal sige: Kom."

Se, bruden taler det samme Ord, som Ånden gør. Hun er en Ordbrud, der beviser, at hun har Ånden. I alle kirkens tidsaldre hører vi disse ord,

"Den, der har øre, skal høre, hvad Ånden siger til menighederne."

Ånden giver Ordet. Hvis du har Ånden, vil du høre Ordet for din tidsalder, ligesom de sande kristne tog Ordet for deres tidsalder.

Fik du den sidste tanke med? Jeg gentager, at alle kirkens tidsaldre slutter med den samme formaning. "Den, der har øre, (han den enkelte) skal høre, hvad Ånden siger til menighederne." Ånden giver Ordet. Han har sandheden til hver tidsalder. Hver tidsalder har haft sine egne udvalgte, og den udvalgte gruppe har altid "hørt ordet" og modtaget det, hvilket beviser, at de havde Sæden i sig.

Johannesevangeliet 8:47,

"Den, der er af Gud, hører Guds ord; men I hører ikke, fordi I ikke er af Gud."

De afviste Ordet (Jesus) og hans Ord for deres dage, men den sande Sæd modtog Ordet, fordi de var af Gud.

"Alle dine sønner skal være oplært af Herren." (Helligånden)

Esajas Bog 54:13.

Jesus sagde det samme i Johannesevangeliet 6:45. At være ET MED ORDET beviser, om du er af Gud og fyldt med ånd. Intet andet kriterium.

Men hvad er tungetale og tolkning og de andre gaver? De er manifestationer. Det er, hvad Ordet

lærer.

Læs det i Paulus' Første Brev til Korintherne [DK-KJV] 12:7,

"Men manifestationen af Ånden er givet til ethvert menneske til fælles gavn."

Derefter nævner Paulus disse manifestationer.

Nu kommer dette meget gode spørgsmål, som jeg ved, at I alle er ivrige efter at stille. Hvorfor er manifestationen ikke et bevis på, at man er døbt med Helligånden, for man kan vel ikke manifestere Helligånden, medmindre man virkelig er fyldt med Ånd? Jeg ville ønske, jeg kunne sige, at det er rigtigt, for jeg kan ikke lide at såre folk eller gå på deres doktrin; men jeg ville ikke være en sand Guds tjener, hvis jeg ikke fortalte jer hele Guds råd. Det er rigtigt, er det ikke?

Lad os se lidt på Bileam. Han var religiøs, han tilbad Gud. Han forstod den rette måde at ofre og nærme sig Gud på, men han var ikke en profet af den Sande Sæd, for han tog imod uretfærdighedens løn, og værst af alt ledte han Guds folk ud i utugt og afgudsdyrkelse. Men hvem ville vove at benægte, at Guds Ånd manifesterede sig gennem ham i en af de smukkeste dele af absolut nøjagtig profeti, verden nogensinde har set? Men han havde aldrig Helligånden.

Hvad synes du så om Kajfas, ypperstepræsten? Bibelen siger, at han profeterede om den slags død, som Herren skulle dø. Vi ved alle, at der ikke er optegnelser om, at han var en åndsfyldt og åndsledet mand som kære gamle Simeon eller den søde helgen, der hedder Anna. Alligevel havde han en ægte manifestation af Helligånden. Det kan vi ikke benægte. Så hvor er manifestationen som bevis? Den er der ikke. Hvis du virkelig er fyldt med Guds Ånd, vil du have ORDETS beviser i dit liv.

Lad os vise dig, hvor dybt jeg føler og forstår denne sandhed gennem en åbenbaring, Gud gav mig. Før jeg fortæller det, vil jeg gerne sige dette. Mange af jer tror, at jeg er en profet. Jeg siger ikke, at Jeg er det. Det er jer, der siger det. Men vi ved begge, at de visioner, Gud giver mig, ALDRIG slår fejl. IKKE EN ENESTE GANG. Hvis nogen kan bevise, at et syn nogensinde har slået fejl, vil jeg gerne høre om det. Nu hvor du har fulgt mig så langt, er her min historie.

For mange år siden, da jeg første gang stødte på pinsefolket, var jeg til et af deres lejrmøder, hvor der var mange manifestationer af tungetale, tungetolkning og profeti. Især to prædikanter var mere engagerede i denne form for tale end nogen af de andre brødre. Jeg nød gudstjenesterne i fulde drag og var virkelig interesseret i de forskellige manifestationer, for de havde en klang af virkelighed over sig. Det var mit inderlige ønske at lære alt, hvad jeg kunne om disse gaver, så jeg besluttede mig for at tale med de to mænd om dem. Gennem Guds gave, som bor i mig, forsøgte jeg at kende ånden i den første mand, om han virkelig var af Gud eller ej. Efter en kort samtale med den søde, ydmyge bror vidste jeg, at han var en ægte, solid kristen. Han var ægte. Den næste unge mand var slet ikke som den første. Han var pralende og stolt, og mens jeg talte med ham, fik jeg et syn for mine øjne, og jeg så, at han var gift med en blond dame, men boede sammen med en brunette og havde to børn med hende. Hvis der nogensinde var en hykler, så var det ham.

Lad mig fortælle dig, at jeg var chokeret. Hvordan kunne jeg ikke være det? Her var to mænd, hvoraf den ene var en ægte troende, og den anden var en syndig imitator. OG ALLIGEVEL MANIFESTEREDE DE BEGGE ÅNDENS GAVER. Jeg var foruroliget over denne forvirring. Jeg forlod mødet for at søge Gud for at finde svaret. Jeg gik alene hen til et hemmeligt sted, og der bad jeg med min bibel og ventede på Gud for at få svaret. Da jeg ikke vidste, hvilken del af Skriften jeg skulle læse, åbnede jeg tilfældigt Bibelen et sted i Matthæusevangeliet. Jeg læste et stykke tid og lagde så Bibelen fra mig. På et øjeblik blæste en vind ind i rummet og vendte siderne i Bibelen til Brevet til Hebræerne, kapitel seks. Jeg læste det igennem og blev især imponeret over disse mærkelige vers,

Brevet til Hebræerne 6:4-9,

"For det er umuligt at føre dem til ny omvendelse, som én gang er blevet oplyst og har smagt den himmelske gave, dem, som har fået Helligånden

Og smagt Guds gode ord og den kommende verdens kræfter,

Og som så falder fra; for de korsfæster selv Guds søn igen og gør ham til spot.

For når en mark drikker den regn, der falder på den i rigelig mængde, og giver afgrøde til gavn for dem, den dyrkes for, så får den velsignelse fra Gud;

Men bærer den tjørn og tidsler, er den intet værd og truet af forbandelse, og det vil ende med, at man afbrænder den.

Vi er dog overbevist om, at det står bedre til med jer, I kære, og at frelsen venter jer, selv om vi taler, som vi gør."

Jeg lukkede Bibelen, lagde den fra mig og mediterede et stykke tid og bad lidt mere. Jeg havde stadig ikke fået noget svar. Jeg åbnede igen Bibelen uden formål, men læste ikke. Pludselig blæste vinden ind i rummet igen, og endnu en gang vendte siderne sig mod Hebræerbrevet 6 og blev der, mens vinden stoppede. Jeg læste disse ord igen, og da jeg gjorde det, kom Guds Ånd ind i rummet, og jeg så et syn. I synet så jeg en mand klædt i det reneste hvidt, som gik ud på en nypløjet mark og såede korn. Det var en lys dag, og der blev sået om morgenen. Men sent om aftenen, da sædemanden i hvidt var gået, kom en mand i sort og såede i smug noget mere korn blandt det, som manden i hvidt havde sået. Dagene gik - solen og regnen velsignede jorden, og en dag kom kornet frem. Hvor var det fint. Men en dag senere kom ukrudtet frem.

Hveden og ukrudtet voksede sammen. De tog del i den samme næring fra den samme jord. De drak af den samme sol og regn.

Så en dag blev himlen til messing, og alle planterne begyndte at hænge og dø. Jeg hørte hveden løfte deres hoveder og råbe til Gud om regn. Ukrudtet løftede også deres stemmer og bad om regn. Så blev himlen mørkere, og regnen kom, og igen løftede hveden, som nu var fuld af styrke, sin stemme og råbte i tilbedelse: "Pris Herren". Og til min forundring hørte jeg også det genoplivede ukrudt kigge op og sige: "Halleluja!".

Så kendte jeg sandheden om lejr mødet og visionen. Lignelsen om sædemanden og sæden, Brevet til Hebræerne, sjette kapitel og den tydelige manifestation af Åndelige gaver i et blandet publikum - alt blev vidunderligt klart. Såmanden i hvidt var Herren. Såmanden i sort var djævelen. Verden var marken. Frøene var mennesker, udvalgte og forkastede. Begge tog del i den samme næring, vand og sol. Begge bad. Begge fik hjælp fra Gud, for han lader sin sol og regn falde på både gode og onde. Og selvom de begge havde den samme vidunderlige velsignelse og begge havde de samme vidunderlige manifestationer, VAR DER STADIG DEN ENE STORE FORSKEL, DE VAR AF FORSKELLIGT SÆD.

Her var også svaret på Matthæusevangeliet 7:21-23

"Ikke enhver, som siger: Herre, Herre! til mig, skal komme ind i Himmeriget, men kun den, der gør min himmelske faders vilje.

Mange vil den dag sige til mig: Herre, Herre! Har vi ikke profeteret i dit navn, og har vi ikke uddrevet dæmoner i dit navn, og har vi ikke gjort mange mægtige gerninger i dit navn?

Og da vil jeg sige dem, som det er: Jeg har aldrig kendt jer. Bort fra Mig, I, som begår lovbrud."

Jesus benægter ikke, at de udførte de mægtige gerninger, som kun Helligånden kan udføre gennem mennesker. Men Han benægter, at Han nogensinde har kendt dem. De var ikke frafaldne. De var ugudelige, ikke genfødte, fordærvede. De var Satans afkom.

Og sådan er det. Man KAN ikke påstå, at manifestation er beviset på, at man er født i Ånden, fyldt med Ånd. Nej, min herre. Jeg indrømmer, at sand manifestation er beviset på, at Helligånden gør mægtige handlinger, men det er IKKE beviset på, at personen er fyldt med Ånd, selvom personen har en overflod af disse manifestationer.

Beviset for at modtage Helligånden i dag er præcis det samme, som det var dengang på Herrens tid. Det er at modtage sandhedens Ord for den tid, du lever i. Jesus understregede aldrig vigtigheden af gerningerne, som Han gjorde med Ordet. Han vidste, at hvis folk fik ORDET, ville gerningerne følge efter. Det er Bibelen.

Jesus vidste, at der ville ske en frygtelig afvigelse fra Ordet i den Pergameiske tidsalder, som endnu var to hundrede år væk fra Patmos-visionen. Han vidste, at denne afvigelse ville føre dem ind i den Mørke Middelalder. Han vidste, at den måde, mennesket oprindeligt kom væk fra Gud på, var ved først at forlade Ordet. Hvis du forlader Ordet, har du forladt Gud. Derfor præsenterer Han sig selv for menigheden i Pergamon, og faktisk for alle menigheder til alle tider: "Jeg er Ordet. Hvis I vil have Guddom iblandt jer, så byd Ordet velkommen og tag imod det. Lad aldrig nogen eller noget komme mellem jer og Ordet. Det, jeg giver jer (Ordet), er en åbenbaring af Mig Selv. JEG ER ORDET. Husk det!"

Jeg spekulerer på, om vi er tilstrækkeligt imponerede over Ordet i vores midte. Lad mig give dig en tanke her. Hvordan beder vi? Vi beder i Jesu Navn, gør vi ikke? Enhver bøn er i Hans Navn, ellers er der ikke noget svar.

Men i Johannes' Første Brev 5:14 får vi det at vide,

"Og dette er den frimodighed, vi har over for ham: at hvis vi beder om noget, som er efter hans vilje, hører han os."

Nu spørger vi: "Hvad er Guds vilje?" Der er kun EN MÅDE at kende Hans vilje på, og det er ved hjælp

af GUDS ORD.

Klagesangene 3:37,

"Hvem taler, så det sker, uden at Herren har befalet det?"

Sådan er det bare. Hvis det ikke står i Ordet, kan du ikke få det. Så vi kan ikke bede om noget, medmindre det står i Ordet, og vi kan ikke bede om noget, medmindre det er i Hans Navn. Sådan er det igen. JESUS (Navnet) er ORDET (viljen). Man kan ikke adskille Gud og Ordet. De er ET.

Altså nu, det Ord, Han har efterladt på den trykte side, er en del af Ham, når du tager imod det i tro og lever et åndsfuldt liv. Han sagde, at Hans Ord var liv. Johannesevangeliet 6:63b. Men det er præcis, hvad han er:

Johannesevangeliet 14:6,

"Jeg er Vejen og Sandheden og Livet."

Paulus' Brev til Romerne 8:9b

"Den, der ikke har Kristi ånd, hører ikke ham til."

Sådan er det: Han er Ånd og Han er Liv. Det er præcis, hvad Ordet er; det er præcis, hvad Jesus er. Han er Ordet. Så når en Åndsfødt, Åndsfuldt mand i tro tager dette Ord ind i sit hjerte og lægger det på sine læber, så er det det samme som, at Guddommen taler. Alle bjerge må forsvinde. Satan kan ikke stå foran den mand.

Hvis kirken, dengang i den tredje tidsalder, bare havde holdt fast i åbenbaringen af det levende Ord i deres midte, ville Guds kraft ikke være forsvundet, som den gjorde i den Mørke Tidsalder. Og lige nu, når kirken vender tilbage til Ordet i tro, kan vi uden tvivl sige, at Guds herlighed og Guds vidunderlige handlinger vil være i hendes midte igen.

En aften, da jeg søgte Herren, bad Helligånden mig om at tage min kuglepind og skrive. Da jeg greb kuglepinden for at skrive, gav Hans Ånd mig et budskab til kirken. Jeg ønsker at bringe det til jer... Det har at gøre med Ordet og bruden.

"Her er, hvad jeg prøver at sige til dig. Loven om reproduktion er, at hver art frembringer efter sin egen art, selv ifølge Første Mosebog 1:11, "Gud sagde: Jorden skal grønnes: Planter, der sætter frø, og alle slags frugttræer, der bærer frugt med kerne, skal være på jorden. Og det skete." Alt det liv, der var i frøet, blev til en plante og derfra til frugt. Den samme lov gælder for kirken i dag. Uanset hvilket frø, der startede kirken, vil det komme frem og være som det oprindelige frø, fordi det er det samme frø. I disse sidste dage vil den sande Brudekirke (Kristi sæd) komme til Hovedhjørnestenen, og hun vil være superkirken, en superrace, når hun nærmer sig Ham. De i bruden vil være så meget som Ham, at de endda vil være i Hans eget billede. Det er for at blive forenet med Ham. De vil være ét. De vil være selve manifestationen af den levende Guds Ord. Denominationer kan ikke producere dette (forkerte frø). De vil producere deres trosbekendelser og deres dogmer, blandet med Ordet. Denne sammenblanding frembringer et hybridprodukt.

Den første søn (Adam) var Guds talte sæd-Ord. Han fik en brud for at reproducere sig selv. Det var derfor, bruden blev givet til ham, for at reproducere sig selv; for at producere endnu en søn af Gud. Men hun faldt. Hun faldt ved hybridisering. Hun fik ham til at dø.

Den anden Søn (Jesus), også et talt Guds Sæd-Ord, fik en brud ligesom Adam. Men før han kunne gifte sig med hende, var hun også faldet. Hun blev ligesom Adams hustru sat på prøve, om hun ville tro på Guds Ord og leve eller tvivle på Ordet og dø. Hun tvivlede. Hun forlod Ordet. Hun døde.

Fra en lille gruppe af Ordets sande sæd vil Gud præsentere Kristus for en elsket brud. Hun er en jomfru af Hans Ord. Hun er jomfru, fordi hun ikke kender til menneskeskabte trosbekendelser eller dogmer. Ved og gennem brudens medlemmer vil alt det blive opfyldt, som Gud lovede skulle blive manifesteret i jomfruen.

Løftets ord kom til jomfru Maria. Men dette Løfteord var Ham selv, der skulle manifestere sig. Gud blev manifesteret. Han handlede selv på det tidspunkt og opfyldte sit eget Løfteord i jomfruen. Det var en engel, der havde bragt hende budskabet. Men englens budskab var Guds Ord. Esajas' Bog 9:6. Han opfyldte på det tidspunkt alt, hvad der var skrevet om Ham, fordi hun accepterede Hans Ord til hende.

Medlemmerne af den jomfruelige brud vil elske Ham, og de vil have Hans potentialer, for Han er deres hoved, og al magt tilhører Ham. De er underlagt Ham, som kroppens lemmer er underlagt vores hoveder.

Læg mærke til harmonien mellem Faderen og Sønnen. Jesus gjorde aldrig noget, før det først blev vist Ham af Faderen. Johannesevangeliet 5:19. Denne harmoni skal nu eksistere mellem brudgommen og Hans

brud. Han viser hende sit Livsord. Hun modtager det. Hun tvivler aldrig på det. Derfor kan intet skade hende, ikke engang døden. For hvis frøet er plantet, vil vandet rejse det op igen. Her er hemmeligheden bag dette. Ordet er i bruden (som det var i Maria). Bruden har Kristi sind, for hun ved, hvad Han vil have gjort med Ordet. Hun udfører Ordets befaling i Hans navn, for hun har "dette siger Herren." Så bliver Ordet levendegjort af Ånden, og det sker. Som et frø, der er plantet og vandet, kommer det til fuld høst og tjener sit formål.

De, der er i bruden, gør kun Hans vilje. Ingen kan få dem til at gøre noget andet. De har "dette siger Herren", eller holder de sig i ro. De ved, at det må være Gud i dem, der gør gerningerne og opfylder Sit eget Ord. Han fuldførte ikke alt sit arbejde, mens Han var i sin jordiske tjeneste, så nu arbejder Han i og gennem bruden.

Det ved hun, for det var endnu ikke tid for Ham at gøre visse ting, som Han nu skal gøre. Men Han vil nu gennem bruden fuldføre det arbejde, som Han efterlod til denne specifikke tid.

Lad os nu stå som Josva og Kaleb. Vores forjættede land kommer til syne, ligesom deres gjorde. Josva betyder "Jehova Frelser", og han repræsenterer endetidens leder, der vil komme til kirken, ligesom Paulus kom som den oprindelige leder. Kaleb repræsenterer dem, der forblev tro mod Josva. Husk, at Gud havde startet Israel som en jomfru med Sit Ord. Men de ville have noget andet. Det samme gjorde de sidste dages kirke. Læg mærke til, at Gud ikke flyttede Israel, eller lod hende gå ind i det forjættede land, før det var Hans egen fastsatte tid. Nu kunne folket have lagt pres på Josva, lederen, og sagt: "Landet er vores, lad os gå hen og tage det. Josva, du er helt færdig, du må have mistet din opgave, du har ikke den magt, du plejede at have. Du plejede at høre fra Gud og kende Guds vilje og handle hurtigt. Der er noget galt med dig." Men Josva var en profet sendt af Gud, og han kendte Guds løfter, så han ventede på dem. Han ventede på en klar beslutning fra Gud, og da tiden var inde til at handle, lagde Gud det fulde lederskab i Josvas hænder, fordi han havde holdt sig til Ordet. Gud kunne stole på Josva, men ikke på de andre. Sådan vil det gentage sig på denne sidste dag. Det samme problem, det samme pres.

Tag det eksempel, vi ser i Moses. Denne mægtige salvede profet fra Gud havde en særlig fødsel, da han blev født på det rette tidspunkt for udfrielsen af Abrahams afkom fra Egypten. Han blev aldrig i Egypten for at diskutere Skrifterne med dem eller for at genere præsterne. Han gik ud i ørkenen, indtil folket var klar til at modtage ham. Gud kaldte Moses ud i ørkenen. Ventetiden var ikke Moses' skyld, men folkets, som ikke var klar til at modtage ham. Moses troede, at folket ville forstå, men det gjorde de ikke.

Så er der Elias, til hvem Herrens Ord kom. Da han var færdig med at prædike sandheden, og den gruppe deromme, som er forløber for den amerikanske Jezabel-gruppe, ikke ville modtage Ordet, kaldte Gud ham væk fra marken og plagede den generation for at afvise profeten og det budskab, Gud havde givet. Gud kaldte ham ud i ørkenen, og han ville ikke engang komme ud til kongen. De, der forsøgte at overtale ham til at gøre det, døde. Men Gud talte til Sin trofaste profet i et syn. Han kom ud af sit skjul og bragte Ordet tilbage til Israel.

Så kom Johannes Døberer, Kristi trofaste forløber, den mægtige profet for sin tid. Han gik ikke i sin fars skole eller i farisæernes skole - han gik ikke i noget kirkesamfund, men ud i ørkenen, som Gud havde kaldt derud. Der blev han, indtil Herren sendte ham ud med budskabet og råbte: "Messias er nær.

Lad os nu tage en Bibelsk advarsel her. Var det ikke i Moses' dage, som Gud havde retfærdiggjort, at Kora rejste sig og modstod den mægtige profet? Han anfægtede Moses og hævdede, at han havde lige så meget fra Gud til at lede folket, og at andre havde lige så meget del i den guddommelige åbenbaring som Moses. Han benægtede Moses' autoritet. Efter at folket dér havde hørt det sande Ord og var blevet bekendt med, at en sand profet var blevet bekræftet af Gud, siger jeg, at de faldt for Kora og hans modsigelser. Kora var ikke en Bibelsk profet, men folket i stort antal med deres ledere gik efter ham. Det er ligesom evangelisterne i dag med deres guldkalvsplaner ligesom Koras. De ser godt ud for folket, ligesom Kora så godt ud dengang. De har blod på deres pander, olie på deres hænder og ildkugler på platformen. De tillader kvindelige prædikanter, lader kvinder klippe deres hår, gå med bukser og shorts og omgår Guds Ord til fordel for deres egne trosbekendelser og dogmer. Det viser, hvilken slags sæd der er i dem. Men ikke hele folket vendte sig mod Moses og forlod Guds Ord. Nej, de udvalgte blev hos ham. Det samme sker igen i dag. Mange forlader Ordet, men nogle bliver hos det. Men husk lignelsen om hveden og ukrudtet. Ukrudtet skal bundtes for at blive brændt. Disse frafaldne kirker bliver bundet tættere og tættere sammen, klar til Guds doms ild. Men hveden vil blive samlet ind til Mesteren.

Nu vil jeg gerne have, at du er meget forsigtig her og ser dette. Gud har lovet, at Malakias' Bog 3 vil blive opfyldt i endetiden. Det er det nødt til, for det er Guds Åndsbesjælede Ord, som profeten Malakias har talt. Jesus henviste til det. Det er lige før Kristus kommer for anden gang. På det tidspunkt, hvor Jesus kommer, skal hele Skriften være opfyldt. Den Hedenske dispensation vil være i sin sidste kirkealder, når Malakias' budbringer kommer. Han vil være i overensstemmelse med Ordet. Han vil tage hele Bibelen fra Første Mosebog til Johannes' Åbenbaring. Han vil starte ved slangens sæd og fortsætte til

budbringeren i den sidste regn. Men han vil blive afvist af denominationerne.

Det er han nødt til at være, for det er historien, der gentager sig fra Akabs tid. Israels historie under Akab udspiller sig lige her i Amerika, hvor profeten Malakias optræder. Da Israel forlod Egypten for at tilbede i frihed, skubbede de indfødte ud, opbyggede en nation med store ledere som David osv., og derefter satte en Akab på tronen med en Jezabel bag sig til at lede, så har vi gjort det samme i Amerika. Vores forfædre rejste til dette land for at tilbede og leve i frihed. De skubbede de indfødte tilbage og overtog landet. Mægtige mænd som Washington og Lincoln blev opdraget, men efter et stykke tid efterfulgte andre mænd af så ringe kaliber disse værdige mænd, at snart blev en Akab sat i præsidentstolen med en Jezabel bag sig til at lede ham. Det er på et tidspunkt som dette, at Malakias' budbringer må komme. Så i den sidste regn vil der komme et opgør på Karmelbjerg. Hold nøje øje med dette nu for at se det i Ordet. Johannes var forløberen for Malakias 3. Han plantede den første regn og blev afvist af organisationerne af sin tid. Jesus kom og havde et afgørende opgør på Forklarelsens bjerg. Den anden forløber for Kristus vil så for den sidste regn. Jesus vil være opgøret mellem kirkesamfundene og trosretningerne, for Han vil komme for at bakke Sit Ord op og tage Sin brud i borttrykkelsen. Det første opgør var Karmels bjerg, det andet var Forklarelsens bjerg, og det tredje vil være Zions bjerg.

Den mærkelige adfærd, hvor Moses, Elias og Johannes trak sig tilbage fra folket og isolerede sig, efterlod mange forvirrede. De forstod ikke, at det var, fordi deres budskaber var blevet afvist. Men frøet var blevet sået, og plantningen var overstået. Dommen var den næste. De havde tjent deres formål som et tegn for folket, så dommen var den næste.

Ifølge Johannes' Åbenbaring 13:16 tror jeg, at bruden bliver nødt til at holde op med at prædike, for dyret kræver et mærke i hånden eller panden, hvis der skal gives tilladelse til at prædike. Trossamfund vil tage mærket eller blive tvunget til at holde op med at prædike. Så vil Lammet komme efter Sin brud og dømme den store skøge.

Husk nu, at Moses var født til et bestemt arbejde, men han kunne ikke udføre det arbejde, før han havde modtaget de gaver, der ville gøre ham i stand til at udføre arbejdet. Han var nødt til at gå ud i ørkenen og vente der; Gud havde en fastsat tid. Der skulle sidde en bestemt Farao på tronen, og folket skulle råbe efter livets brød, før Gud kunne sende ham tilbage. Det samme gælder i dag.

Men hvad har vi i vores tid? Mange arbejder med tegn, indtil vi har en generation af tegn-søgere, der ved lidt eller intet om Ordet eller en sand bevægelse af Guds Ånd. Hvis de ser blod, olie og ild, er de glade; det betyder ikke noget, hvad der står i Ordet. De vil støtte ethvert tegn, selv de ubibelske. Men Gud har advaret os om det. Han sagde i Matthæus 24, at i de sidste dage ville de to ånder være så tæt på hinanden, at kun de udvalgte kunne skelne dem fra hinanden, for kun de ville ikke blive bedraget.

Hvordan kan du skelne ånderne fra hinanden? Bare giv dem Ordets test. Hvis de ikke taler det Ord, er de af den onde. Ligesom den onde bedrog de to første brude, vil han forsøge at bedrage bruden på denne sidste dag ved at få hende til at hybridisere sig selv gennem trosbekendelser eller bare vende sig fra Ordet til et hvilket som helst tegn, der passer hende. Men Gud har aldrig sat tegn foran Ordet. Tegn følger Ordet, som da Elias bad kvinden om at bage en kage til ham først, i overensstemmelse med Herrens Ord. Da hun gjorde, som Ordet sagde, kom det rette tegn. Kom først til Ordet, og se derefter miraklet. Ordet, der er sået, får energi af Ånden.

Hvordan kan en budbringer sendt fra Gud kun tro på en del af Ordet og fornægte noget af det? Guds sande profet på denne sidste dag vil forkynde hele Ordet. Trossamfund vil hade ham. Hans ord kan være lige så barske som Johannes Døber, der kaldte dem øgleyngel. Men de forudbestemte vil høre og være klar til borttrykkelsen. Abrahams Kongelige Sæd, med samme tro som Abrahams, vil holde fast i Ordet sammen med ham, for de er forudbestemt sammen.

Den sidste dags budbringer vil dukke op til Guds fastsatte tid. Det er endetiden nu, som alle ved, for Israel er i sit hjemland. Når som helst nu vil han komme ifølge Malakias. Når vi ser ham, vil han være dedikeret til Ordet. Han vil blive udpeget (peget på i Ordet. Johannes' Åbenbaring 10:7.), og Gud vil retfærdiggøre hans tjeneste. Han vil forkynde sandheden, ligesom Elias gjorde, og være klar til opgøret på Zions bjerg.

Mange vil misforstå ham, fordi de er blevet undervist i Skriften på en bestemt måde, som de betragter som sandhed. Når han går imod det, vil de ikke tro. Selv nogle sande præster vil misforstå budbringeren, fordi så meget er blevet kaldt Guds sandhed af bedragere.

Men denne profet vil komme, og ligesom forløberen for det første komme råbte: "Se, dér er Guds lam, som bærer verdens synd," vil han uden tvivl også råbe: " Se, dér er Guds lam, som kommer i herlighed." Det vil han gøre, for ligesom Johannes var sandhedens budbringer til de udvalgte, således er denne den sidste budbringer til den udvalgte og Ordfødte brud."

Kristus Lovpriser Kirken

Johannes' Åbenbaring [DK-KJV] 2:13

"Jeg kender dine gerninger, og hvor du bor, ja der hvor Satans sæde er: og du holder fast ved mit navn, og du har ikke fornægtet troen på mig, ja i de dage hvori mit trofaste vidne Antipas blev min trofaste martyr, som blev slået ihjel blandt jer, der hvor Satan bor."

"Jeg kender dine gerninger." Det er de samme ord, der udtales til hver af de syv budbringere i forhold til Guds folk i hver tidsalder. Når de bliver sagt til de to vintræer (den sande og den falske), vil de bringe glæde og fryd i hjerterne på den ene gruppe, men de burde skabe rædsel i hjerterne på den anden. For selvom vi er frelst af nåde, uafhængigt af gerninger, vil sand frelse frembringe handlinger, eller gerninger, som vil behage Gud.9

Johannes' Første Brev 3:7,

"Kære børn, lad ingen føre jer vild. Den, der gør (virker) retfærdigheden, er retfærdig, ligesom han er retfærdig."

Hvis dette vers betyder noget som helst, så er det, at hvad en mand GØR, det ER han.

Jakobs Brev 3:11,

"Kan en kilde give både fersk og salt vand af samme væld?"

Paulus' Brev til Romerne 6:2,

"Hvordan skulle vi, som er døde fra synden, stadig kunne leve i den?"

Matthæusevangeliet 12:33-35

"Tag et træ: Enten er det godt, og så er dets frugt også god, eller det er dårligt, og så er dets frugt også dårlig. For et træ kendes på frugten.

Øgleyngel, hvordan skulle I, som er onde, kunne sige noget godt? For hvad hjertet er fuldt af, løber munden over med.

Et godt menneske tager gode ting frem af sit gode forråd, og et ondt menneske tager onde ting frem af sit onde forråd."

Men hvis et menneske bliver født af Ordet (bliver født på ny, ikke af forgængelig sæd, men af uforgængelig, ved Guds Ord, som lever og bliver til evig tid. Peters Første Brev 1:23), vil han producere Ordet. Frugten eller gerningerne i hans liv vil være et produkt af den slags sæd eller liv, der er i ham. Hans gerninger vil derfor være Bibelske. Åh, hvilken anklage denne sandhed kommer til at være mod den Pergameiske tidsalder. Der står den Uforlignelige, og i Hans hånd det skarpe tveæggede sværd, Guds Ord. Og det Ord vil dømme os på den yderste dag. Faktisk dømmer Ordet allerede nu, for det skelner hjertets tanker og hensigter. Det adskiller det kødelige fra det åndelige. Det gør os til levende epistler, der læses og kendes af alle mennesker til Guds ære.

"Jeg kender dine gerninger." Hvis en mand frygter, at han ikke vil behage Gud, så lad ham opfylde Ordet. Hvis en mand spekulerer på, om han vil høre ordene: "Godt gjort, gode og trofaste tjener," så lad ham opfylde Guds Ord i sit liv, så vil han helt sikkert høre disse rosende ord. Sandhedens Ord var kriteriet dengang, og det er kriteriet nu. Der findes ikke en anden standard, der findes ikke et andet lod. Ligesom verden vil blive dømt af én Kristus Jesus, vil den også blive dømt af Ordet. Hvis en mand ønsker at vide, hvordan han klarer sig, så lad ham gøre, som Jakob foreslog: "Se ind i spejlet i Guds Ord."

"Jeg kender dine gerninger." Da han stod der med Ordet og undersøgte deres liv i lyset af det blå print, Han havde lagt ud for dem, må Han have været meget tilfreds, for de var ligesom de andre

som var gået videre før, udholdt de uretfærdiges forfølgelse og stadig med glæde holdt sig til Herren. Selvom det til tider var svært at tjene Herren, så tjente de Ham og tilbad Ham i Ånd og sandhed. Men sådan var det ikke med det falske vintræ. Ak, de havde forkastet det liv, der er bygget på Ordet, og bevægede sig nu længere og længere væk fra sandheden. Deres handlinger vidnede om de dybder, de var sunket til.

Du Holder Fast i Mit Navn

"Hvem kan vi gå til? Du alene har det evige livs ord!" De holdt fast dengang, de holdt fast nu, men ikke med fatalistisk frygt som mænd, der lever golde liv. De holdt fast i Hans styrke, i Åndens vished om, at de var ét i Ham. De havde den sikre viden om tilgivne synder, og de bar navnet "Kristen" som et vidnesbyrd om det. De kendte og elskede det Navn, der var over alle navne. Deres knæ havde bøjet sig

for det Navn. Deres tunger havde bekendt sig til det. Uanset hvad de gjorde, gjorde de det i Herren Jesu Navn. De havde nævnt det Navn og vendt sig bort fra det onde, og da de havde taget deres standpunkt, var de nu parate til at dø for det Navn, idet de var sikre på en bedre opstandelse.

Tag Jesu Navn med dig,

Sorgens og veens Barn.

Det vil give dig glæde og trøst.

Tag det med dig, hvorhen du går.

Dyrebare Navn, o hvor sødt,

Jordens håb og himlens glæde.

Allerede i det andet århundrede havde disse ord "Fader, Søn og Helligånd" stavet "Treenighed" for mange, og den polyteistiske idé om tre guder var blevet en doktrin i den falske kirke. Det ville ikke vare længe, før navnet blev taget væk, som det faktisk blev i denne tidsalder, og i stedet ville titlerne på DEN ENE STORE GUD blive erstattet af NAVNET, Herren Jesus Kristus. Mens de mange frafaldne omfavnede en treenighed og lod sig døbe med Guddommens titler, lod den Lille Flok sig stadig døbe i Jesu Kristi Navn og holdt således fast ved sandheden.

Når så mange vanærer Gud, gør Ham til tre guder og ændrer Hans nådige Navn til titler, kan man undre sig over, om de tegn og undere, der følger med et så stort Navn, stadig ville blive set blandt folket. Disse tegn blev faktisk manifesteret på mægtig og vidunderlig vis, men bestemt ikke i det falske vintræ. Mænd som Martin blev i høj grad brugt, og Gud bar vidnesbyrd om dem både ved tegn og undere og Helligåndens gaver. Dette Navn var stadig virksomt, som det altid har været og altid vil være, hvor de hellige ærer Ham gennem Ordet og troen.

Du Har Ikke Fornægtet Min Tro

I Apostlenes Gerninger 3:16, da Peter blev spurgt, hvordan det mægtige mirakel havde fundet sted på krøblingen ved den smukke port, forklarede han det på denne måde: "Og Hans (Jesu) Navn ved tro på Hans (Jesu) Navn har gjort denne mand (tidligere krøbling) stærk, ja, den tro, som er ved (fra) Ham (Jesus), har givet ham (manden) denne perfekte sundhed i jeres alles nærvær." Se, der er det. Jesus' Navn og Jesus' Tro skabte miraklet. Peter hævdede ikke, at det var hans egen menneskelige tro, lige så lidt som han hævdede, at det var hans eget navn. Han sagde, at Jesu Navn brugt i den tro, som er fra Jesus, udførte det store værk. Denne tro er, hvad Herren talte om i Johannes' Åbenbaring 2:13. Det var HANS tro. Det var ikke tro PÅ Ham. Men det var HANS EGEN tro, som Han havde givet til de troende.

Paulus' Brev til Romerne [DK-KJV] 12:3

"Ligesom Gud har fordelt trosmålet til ethvert menneske (ifølge vers 1 er menneskene BRØDRE)."

Paulus' Brev til Efeserne 2:8,

"For af den nåde er I frelst ved tro. Og det skyldes ikke jer selv, gaven er Guds."

Og der står også i Jakobs Brev 2:1,

"Mine brødre (læg mærke til, at han også taler til BRØDRE), I kan ikke tro på (ikke I) vor Herre Jesus Kristus, den herliggjorte, og så gøre forskel på folk."

I denne Pergamæiske tidsalder, hvor mennesker menneskeliggjorde frelsen, vendte sig fra sandheden om, at "Frelsen er af Herren", forkastede læren om udvælgelse og åbnede kirkedøren og deres fællesskab på vid gab for alle, der tilsluttede sig deres læresætninger (uanset Ordet), i denne tidsalder med hurtig fornedrelse, var der stadig de få, der havde mål for troen på vor Herre Jesus Kristus, og som ikke blot brugte denne tro i kraftfulde handlinger, men også modstod dem, der vovede at sige, at de var frelst blot på grund af deres medlemskab af en kirke. De vidste, at intet menneske i sandhed kunne tro til evig liv og Guds retfærdighed bortset fra troen på Herren Jesus, Selv. Ligesom kirken i dag er fyldt med mentalt troende, der går ind for jomfrufødslen, det udgydte blod, går i kirke og tager nadveren, men slet ikke er genfødt, så var det samme problem i den tredje tidsalder. Menneskelig tro var ikke nok dengang, og det er ikke nok nu. Det kræver selve troen på Guds Søn at falde ned i et menneskes hjerte, så han kan modtage herlighedens Herre i templet, der ikke er gjort af hænder.

Det var en levende tro. "Jeg lever ved troen på Guds søn." Paulus sagde ikke, at han levede af troen PÅ Guds Søn. Det var troen på Guds Søn, der havde givet ham liv og holdt ham i live i kristen sejr.

Nej, de havde ikke benægtet, at frelsen var overnaturlig fra start til slut. De holdt sandheden om

hans navn og hans tro i live, og de blev velsignet af Herren og regnet for værdige til Ham.

Antipas, Min Trofaste Martyr

Der er ingen andre optegnelser i Ordet eller i nogen verdslig historie om denne bror. Men det behøver der bestemt ikke at være. Det er mere end nok, at han var kendt i forvejen og kendt af Herren. Det er mere end nok at se hans trofasthed mod Herren nedskrevet i det levende Ord. Han var en Kristen. Han havde Jesu Navn. Han havde troen på vores Herre Jesus Kristus, og han var blandt dem, der levede efter den. Han havde reageret på Jakobs ord: "I har ikke troen på vor Herre Jesus Kristus med respekt for personer." Fuld af Helligånden og tro, som Stefanus var, respekterede han ingen, han frygtede ingen, og da døden blev udråbt over alle, der ville tage det Navn og vandre i troen på Jesus Kristus, tog han stilling sammen med dem, der ikke ville vende om. Ja, han døde, men ligesom Abel fik han et vidnesbyrd fra Gud (hans navn er skrevet i Ordet), og selvom han er død, taler hans stemme stadig på siderne i Guds Guddommelige Optegnelser. Endnu en trofast martyr blev båret til sin hvile. Men Satan triumferede ikke dengang, ligesom han ikke triumferede, da han dræbte Fredsfyrsten, for ligesom Satan blev berøvet på korset, vil Antipas' blod nu råbe til hundredvis af andre, som vil tage deres kors op og følge ham.

Hvor Satans Sæde Er

Grunden til, at dette er en del af Åndens lovprisning, er, at disse modige soldater på korset overvandt Satan lige midt i hans eget tronsal. De vandt kampen ved hjælp af Jesu Navn og tro lige midt i mørkets ledes lejr. Sikke en enorm ros. Ligesom Davids mægtige mænd, der invaderede fjendens lejr for at bringe David tørstslukkende vand, så invaderede disse troens kæmper Satans jordiske højborg, og ved at prædike og formane bragte de frelsens vand til dem, der levede under dødens skygge.

Selvom disse ord om Satans trone og rige er en del af Guds lovprisning af Sine udvalgte, sætter de faktisk scenen for fordømmelsen af det onde, der har fået overherredømmet i kirken.

PERGAMOS: Satans trone og bolig. For mange har disse sætninger blot været billedlige snarere end virkelig historiske. Men de er helt sikkert virkelige, og historien bekræfter det. Pergamos var faktisk Satans trone og bolig. Det skete på denne måde:

Pergamon var ikke oprindeligt det sted, hvor Satan (hvad angår menneskelige anliggender) boede. Babylon har altid bogstaveligt og billedligt talt været hans hovedkvarter. Det var i byen Babylon, at den sataniske tilbedelse havde sin oprindelse. Første Mosebog 10,8-10: "Kush fik sønnen Nimrod. Han var den første, der blev hersker på jorden, og han var en vældig jæger for Herren; derfor hedder det: Så vældig en jæger for Herren som Nimrod. Udgangspunkt for hans kongedømme var Babylon, Erech, Akkad og Kalne i landet Sinear."

Første Mosebog 11:1-9,

"Hele jorden havde samme sprog og samme tungemål.

Da de brød op mod øst, stødte de på en dal i landet Sinear, hvor de slog sig ned.

De sagde til hinanden: »Kom, lad os stryge teglsten og brænde dem hårde!« De brugte tegl som sten og asfalt som mørtel.

Så sagde de: »Lad os bygge en by med et tårn, som når op til himlen, og skabe os et navn, for at vi ikke skal blive spredt ud over hele jorden.«

Herren steg ned for at se byen og tårnet, som menneskene byggede.

Så sagde Herren: »Se, de er ét folk med samme sprog. Når de begynder at handle sådan, vil intet af det, de planlægger, være umuligt for dem.

Lad os stige derned og forvirre deres sprog, så de ikke forstår hinanden.«

Så spredte Herren dem derfra ud over hele jorden, så de måtte holde op med at bygge byen.

Derfor hedder den Babel, for dér forvirrede Herren sproget på hele jorden, og derfra spredte Herren menneskene ud over hele jorden."

Babel er det oprindelige navn for Babylon. Det betyder forvirring. Det blev bogstaveligt talt startet af Kush, søn af Ham, men blev bragt til et rige med magt og storhed under hans søn, Nimrod, den mægtige jæger. Ifølge beretningen i Første Mosebog og også ifølge den verdslige historie satte Nimrod sig for at opnå tre ting. Han ønskede at opbygge en stærk nation, hvilket han også gjorde. Han ønskede at udbrede sin egen religion, hvilket han gjorde. Han ønskede at skabe sig et navn, hvilket han også opnåede. Hans bedrifter var så monumentale, at kongeriget Babylon blev kaldt guldets hoved blandt alle verdens regeringer. At hans religion blev fremtrædende, bevises af det faktum, at Skriften identificerer

den fuldstændigt med Satan i Esajas' Bog kapitel 14 og i Johannes' Åbenbaring kapitel 17-18. Og historien kan bevise, at den invaderede hele verden og er grundlaget for ethvert system af afgudsdyrkelse og temaet for mytologi, selvom gudernes navne er forskellige i forskellige dele af landet alt efter folkets sprog. At han skabte et navn for sig selv og sine tilhængere, siger sig selv, for så længe denne tidsalder varer (indtil Jesus åbenbarer Sig for Sine brødre), vil han blive tilbudt og æret, dog under et andet navn end Nimrod og i et tempel, der er lidt anderledes end det, hvor han oprindeligt blev tilbudt.

Da Bibelen ikke beskæftiger sig med andre nationers historie i detaljer, vil det være nødvendigt at søge i de gamle verdslige optegnelser for at finde vores svar på, hvordan Pergamon blev sæde for den sataniske religion Babylon. De vigtigste kilder til information vil være optegnelser om egyptisk og græsk kultur. Grunden til dette er, at Egypten modtog sin videnskab og matematik fra Kaldæerne, og Grækenland modtog dem igen fra Egypten.

Eftersom præsterne var ansvarlige for at undervise i disse videnskaber, og eftersom disse videnskaber blev brugt som en del af religionen, kender vi allerede nøglen til, hvordan den babyloniske religion fik sin styrke i disse to lande. Det er også sandt, at hver gang en nation var i stand til at overvinde en anden nation, blev undertrykkerens religion med tiden de undertryktes religion. Det er velkendt, at grækerne havde de samme stjernetegn som babylonierne, og det er blevet fundet i de gamle egyptiske optegnelser, at egypterne gav grækerne deres viden om polyteisme. Således spredte Babylons mysterier sig fra nation til nation, indtil de dukkede op i Rom, i Kina, Indien og selv i både Nord- og Sydamerika finder vi den samme grundlæggende tilbedelse.

De gamle historier er enige med Bibelen i, at denne babyloniske religion bestemt ikke var den oprindelige religion for jordens tidlige folk. Den var den første til at bevæge sig væk fra den oprindelige tro, men den var ikke selv den oprindelige. Historikere som Wilkinson og Mallett har ud fra de gamle dokumenter endegyldigt bevist, at alle jordens folk på et tidspunkt troede på EN GUD, den højeste, evige, usynlige, Som ved Sin munds Ord skabte alting, og at han i sin karakter var kærlig, god og retfærdig. Men da Satan altid vil ødelægge, hvad han kan, finder vi ham i færd med at ødelægge menneskers sind og hjerter, så de afviser sandheden. Da han altid har forsøgt at modtage tilbedelse, som om han var Gud og ikke Guds tjener og skabning, trak han tilbedelsen væk fra Gud med det formål at trække den til sig selv og dermed blive ophøjet. Han opfyldte helt sikkert sit ønske om at sprede sin religion over hele verden. Dette bekræftes af Gud i Paulus' Brev til Romerne: "Da de kendte Gud, ærede de ham ikke som Gud, indtil de blev forfængelige i deres indbildninger og gennem hjertets mørke accepterede en fordærvet religion i en sådan grad, at de tilbad skabninger og ikke Skaberen."

Husk, at Satan var en skabning af Gud (Søn af Morgenen). Således finder vi, at hvor sandheden engang blev spredt blandt mennesker, og alle holdt sig til den ene sandhed, kom der senere en dag, hvor en stor gruppe vendte sig fra Gud og spredte en djævelsk form for tilbedelse over hele verden. Historien viser, at de fra Sems stamme, som holdt fast i den uforanderlige sandhed, var i stærk opposition til dem fra Kams stamme, som vendte sig bort fra sandheden til fordel for djævelens løgn. Der er ikke tid til at gå ind i en diskussion om dette; det er blot introduceret, så du kan se, at der var to religioner og kun to, og den onde blev verdensomspændende.

Monoteisme blev til polyteisme i Babylon. Djævelens løgn og djævelens mysterier rejste sig mod Guds sandhed og Guds mysterier i den by. Satan blev i sandhed denne verdens gud og krævede tilbedelse fra dem, han havde narret, og fik dem til at tro, at han virkelig var Herren.

Fjendens polyteistiske religion begyndte med den trinitariske doktrin. Det var helt tilbage i antikken, at ideen om "én Gud i tre personer" opstod. Det er mærkeligt, at vores moderne teologer ikke har opdaget det; men de er åbenbart lige så narret af Satan, som deres forfædre var, og de tror stadig på tre personer i Guddommen. Lad os få vist bare ét sted i Skriften, hvor der er nogen autoritet for den lære. Er det ikke mærkeligt, at mens Kams efterkommere fortsatte deres sataniske tilbedelse, som involverede et grundlæggende koncept om tre guder, så er der ikke et eneste spor af, at Sems efterkommere troede på sådan noget eller havde nogen ceremoniel tilbedelse, som involverede bare en type af det? Er det ikke mærkeligt, at hebræerne troede: "Hør, Israel, Herren din Gud er EN Gud", hvis der var tre personer i Guddommen? Abraham, Sems efterkommer, så i Første Mosebog 18 kun EN Gud med to engle.

Hvordan blev denne treenighed nu udtrykt? Den blev udtrykt ved en ligesidet trekant, ligesom den bliver udtrykt i Rom i dag. Mærkeligt, hebræerne havde ikke sådan et koncept. Hvem har nu ret? Er det hebræerne eller babylonerne? I Asien kom den polyteistiske idé om tre guder i én til udtryk i et billede med tre hoveder på én krop. Han er udtrykt som tre intelligenser. I Indien fandt de det i deres hjerter at udtrykke ham som én gud i tre former. Det er virkelig god moderne teologi. I Japan er der en stor Buddha med tre hoveder som den, vi beskrev tidligere.

Men den mest afslørende af dem alle er den, der fremlægger det trinitariske koncept om Gud i en

treenig form af: 1. Hovedet af en gammel mand, der symboliserer Gud Faderen, 2. En cirkel, der i mysterierne betød "Sæd", som igen betyder Sønnen. 3. Vinger og hale på en fugl (due). Her var læren om Faderen, Sønnen og Helligånden, tre personer i Guddommen, en veritabel treenighed. Du kan se det samme i Rom. Lad mig nu spørge igen: Er det ikke mærkeligt, at djævelen og hans tilbedere faktisk fik åbenbaret mere sandhed end troens fader (Abraham) og hans efterkommere? Er det ikke mærkeligt, at Satans tilbedere vidste mere om Gud end Guds børn? Det er, hvad moderne teologer forsøger at fortælle os, når de taler om en treenighed. Bare husk denne ene ting fra nu af: Disse optegnelser er fakta, og dette er et faktum - Satan er en løgner og løgnens fader, og hver gang han kommer med noget lys, er det stadig en løgn. Han er en morder. Og hans doktrin om treenigheden har ødelagt mange mennesker og vil ødelægge dem, indtil Jesus kommer.

Ifølge historien tog det ikke lang tid, før der skete en ændring i denne opfattelse af en Fader og en Søn og Helligånden. Satan førte dem et skridt ad gangen væk fra sandheden. Det udviklede koncept for Guddommen var nu: 1. Den evige far, 2. Guds ånd inkarneret i en MENNESKELIG mor. (Får det dig til at tænke?) 3. En Guddommelig Søn, frugten af denne inkarnation, (Kvindens sæd).

Men djævelen er ikke tilfreds. Han har endnu ikke opnået tilbedelse af sig selv, undtagen på en indirekte måde. Så han fører folk endnu længere væk fra sandheden. Gennem sine mysterier afslører han for folk, at eftersom den store usynlige fader Gud ikke blander sig i menneskers anliggender, men forbliver tavs i forhold til dem, så følger det, at han godt kan tilbedes i stilhed. Det betyder faktisk, at man skal ignorere ham så meget som muligt, hvis ikke helt. Denne doktrin spredte sig også over hele verden, og lige i dag kan man i Indien se, at templerne for den store skaber, den tavse gud, er påfaldende få.

Da det ikke var nødvendigt at tilbede skaberen og faderen, var det kun naturligt, at tilbedelsen skiftede til "Moderen og Barnet" som genstand for tilbedelse. I Egypten var der den samme kombination af mor og søn kaldet Isis og Osiris. I Indien var det Isi og Iswara. (Bemærk endda ligheden mellem navnene.) I Asien var det Kybele og Deoius. I Rom og Grækenland fulgte det samme mønster. Og i Kina. Forestil dig overraskelsen hos nogle romersk-katolske missionærer, da de kom til Kina og fandt en Madonna med Barn, hvor der kom lysstråler ud fra barnets hoved. Billedet kunne godt have været byttet ud med et i Vatikanet, bortset fra forskellen i visse ansigtstræk.

Det tilkommer os nu at finde frem til den oprindelige mor og det oprindelige barn. Den oprindelige gudinde-mor i Babylon var Semiramis, som blev kaldt Rhea i de østlige lande. I sine arme holdt hun en søn, som, selvom han var et spædbarn, blev beskrevet som høj, stærk, smuk og særligt betagende for kvinderne. I Ezekiels Bog 8:14 blev han kaldt Tammuz. Blandt de klassiske forfattere blev han kaldt Bacchus. For babylonierne var han Ninus. Det, der forklarer, at han fremstilles som et spædbarn og alligevel beskrives som en stor og mægtig mand, er, at han er kendt som "Ægtemandssønnen". En af hans titler var "Moderens Ægtemand", og i Indien, hvor de to er kendt som Iswara og Isi, er han (ægtemanden) repræsenteret som barnet ved sin egen kones bryst.

At denne Ninus er Bibelens Nimrod, kan vi bekræfte ved at sammenligne historien med beretningen i Første Mosebog. Pompeius sagde: "Ninus, konge af Assyrien, ændrede de gamle moderate livsformer ved ønsket om erobring. HAN VAR DEN FØRSTE, DER FØRTE KRIG MOD SINE NABOER. Han erobrede alle nationer fra Assyrien til Lybien, da disse mænd ikke kendte til krigens kunst." Diodorus siger: "Ninus var den ældste af de assyriske konger, der er nævnt i historien. Da han var af krigerisk sind, trænede han mange unge mænd hårdt i krigens kunst. Han bragte Babylonien under sig, mens der endnu ikke var nogen by Babylon." Vi ser altså, at Ninus begyndte at blive stor i Babylon, byggede Babel og overtog Assyrien og blev dets konge, og derefter fortsatte han med at fortære andre enorme områder, hvor folket var uerfarne i krig og levede på en moderat måde, som Pompeius sagde.

I Første Mosebog 10 står der om Nimrods rige,

"Og begyndelsen på hans rige var Babylon og Erech og Akkad og Kalne i landet Sinear. Fra dette land drog han til Assur og byggede Nineve og Kala osv."

Men oversætterne begik en fejl, da de oversatte Assur som et navneord, for det er et udsagnsord, og på kaldæisk betyder det "at gøre stærk". Det er altså Nimrod, der efter at være blevet gjort stærk (han etablerede sit rige ved at opbygge verdens første hær, som han trænede ved at øve og gennem jagtens strabadser) drog ud over Sinear med sin stærke hær og undertvang sig nationer og byggede byer som Nineve, der blev opkaldt efter ham, for selv i dag kaldes en stor del af ruinerne af den by for Nimroud!

Da vi har fundet ud af, hvem Ninus var, er det nu nødvendigt at finde ud af, hvem hans far var. Ifølge historien var det Bel, grundlæggeren af Babylon. (Det skal her bemærkes, at Bel grundlagde det i den forstand, at han startede hele denne bevægelse, men det var sønnen, Ninus, der etablerede det og var den første konge osv.) Men ifølge Skriften var Nimrods far Kush: "Og Kush avlede Nimrod." Ikke alene er det sådan, men vi finder også, at Kam avlede Kush. I den egyptiske kultur blev Bel kaldt Hermes, og Hermes betyder "KAMS SØN". Ifølge historien var Hermes afgudsdyrkelsens store profet. Han var

gudernes tolk. Et andet navn, han blev kaldt, var Merkur. (Læs Apostlenes Gerninger 14:11-12)

Hyginus siger dette om den gud, der var kendt som navnene Bel, Hermes, Merkur osv.: "I mange tidsaldre levede mennesker under Joves styre (ikke den romerske Jove, men hebræernes Jehova, der går forud for den romerske historie) uden byer og uden love, og alle talte ét sprog. Men efter at Merkur (Bel, Kush) fortolkede menneskenes taler (hvorfor en fortolker kaldes Hermeneuein), fordelte det samme individ nationerne. Så begyndte uenigheden." Det ses af dette, at Bel eller Kush, Nimrods far, oprindeligt var den ringleder, der førte folket væk fra den sande Gud og som "gudernes tolk" opmuntrede folket til at tage en anden form for religion. Han opmuntrede dem til at gå videre med det tårn, som hans søn faktisk byggede. Det var denne opmuntring, der skabte forvirring og splittelse blandt mennesker, så han var både "fortolker og forvirrer".

Kush var altså faderen til det polyteistiske system, og da mennesker blev guddommeliggjort af mennesker, blev han selvfølgelig gudernes fader. Kush blev kaldt Bel. Og Bel i romersk mytologi var Janus. Han er afbildet med to ansigter, og han bar en kølle, som han forvirrede og "spredte" folket med. Ovid skriver, at Janus sagde om sig selv: "De gamle kaldte mig kaos". Således finder vi, at Bibelens Kush, den oprindelige oprører mod monoteismen, blev kaldt Bel, Belus, Hermes, Janus osv. blandt de gamle folkeslag. Han foregav at bringe åbenbaringer og fortolkninger fra guderne til folket. På den måde fik han Guds vrede til at sprede folket og skabe splittelse og forvirring.

Indtil nu har vi set, hvorfra polyteismen eller dyrkelsen af mange guder kom. Men lagde du mærke til, at vi også fandt en omtale af en mand ved navn Kush, som fik titlen "gudernes far"? Bemærkede du her det gamle tema i de gamle mytologier, at guder identificerer sig med mennesker? Det er der, forfædre dyrkelsen kommer fra. Så vi kan bare undersøge historien for at finde ud af noget om forfædre dyrkelse. Det kom frem, at Kush indførte en tre-gudsdyrkelse af fader, søn og ånd. Tre guder, der alle var lige. Men han vidste, at kvindens sæd ville komme, så der måtte være en kvinde, og hendes sæd måtte komme ind i billedet. Det skete, da Nimrod døde. Hans kone, Semiramis, guddommeliggjorde ham og gjorde dermed sig selv til mor til sønnen og også til mor til guderne. (Præcis som den romerske kirke har guddommeliggjort Maria. De hævder, at hun var uden synd og var Guds Mor). Hun (Semiramis) kaldte Nimrod "Zeroashta", som betyder "kvindens lovede afkom".

Men det varede ikke længe, før kvinden begyndte at tiltrække sig mere opmærksomhed end sønnen, og snart var det hende, der blev afbildet som den, der trådte slangen under fode. De kaldte hende "himlens dronning" og gjorde hende guddommelig. Ligesom i dag, hvor Maria, Jesu mor, var blevet ophøjet til udødelighed, og lige nu fra september 1964 forsøger Vatikanconcilet at give Maria en kvalitet, hun ikke besidder, for de vil gerne kalde hende "Maria Formidleren", "Maria, Alle Troendes Mor" eller "Kirkens Mor". Hvis der nogensinde har været babylonisk forfædre dyrkelse i en religion, så er det Romerkirkens religion.

Det var ikke kun forfædre dyrkelsen, der opstod i Babylon, men også dyrkelsen af naturen. Det var i Babylon, guderne blev identificeret med solen og månen osv. Det vigtigste objekt i naturen var solen, som har lysgivende og varmegivende egenskaber og fremstår for mennesket som en ildkugle på himlen. Den vigtigste gud var derfor solguden, som de kaldte Baal. Solen blev ofte portrætteret som en cirkel af en flamme, og snart dukkede der en slange op omkring flammen. Det varede ikke længe, før slangen blev et symbol på solen og derfor blev tilbedt. Således blev ønsket i Satans hjerte fuldbyrdet. Han blev tilbedt som Gud. Hans trone blev etableret. Hans slaver bøjede sig for ham. Der i Pergamos blev han tilbedt i form af en levende slange. Træet af Kundskab om Godt og Ondt, nu symboliseret i form af en levende slange, havde ikke kun forført Eva, men størstedelen af menneskeheden.

Men hvordan blev Pergamon Satans tronen, hvis Babylon var tronen? Svaret findes igen i historien. Da Babylon faldt til mederne og perserne, flygtede præstekongen Attalos fra byen og tog til Pergamon med sine præster og hellige mysterier. Der oprettede han sit rige uden for det romerske imperium og trivedes under djævelens opsyn.

Dette har været et meget kort resumé af den babylonske religions historie og dens indtog i Pergamon. Mange spørgsmål er uden tvivl ubesvarede, og meget mere kunne uden tvivl have været sagt for at oplyse os, men det er ikke meningen, at dette skal være et studie i historie, snarere er det meningen, at det skal være en hjælp til studiet af Ordet.

Fordømmelsen

Johannes' Åbenbaring 2:14-15

"Men lidt har jeg imod dig: Du har nogle, som holder fast ved Bileams lære, ham, der lærte Balak at stille fælde for Israels børn, så de spiste afgudsofferkød og bedrev utugt.

Sådan har du også nogle, der ligeledes holder fast ved nikolaiternes lære."

I denne Pergameiske Tidsalder fordømmer Herren to doktriner, som Han hader: 1. Bileams doktrin, som bragte afgudsdyrkelse og syndig overflod til Israel ved Baal-Peor, og 2. Nikolaiternes doktrin, som

kun havde været gerninger i den Efesiske Tidsalder. Kombiner denne fordømmelse med det faktum, at Han har fremhævet Pergamon som Satans trone, og det er meget let og korrekt at konkludere, at Babylons religion på en eller anden måde er blevet blandet med kristendommen.

Dette er ikke blot en antagelse, men en historisk kendsgerning, som vi vil bevise ved at gå tilbage i historien til omkring år 36 e.Kr. og frem til konciliet i Nikæa i år 325. Da de kristne (hovedsageligt jøder af fødsel) blev spredt fra Jerusalem, gik de overalt og prædikede evangeliet, især i synagogerne. Inden for tre år, eller omkring år 36 e.Kr., var evangeliet blevet bragt til Rom af Junias og Andronikos, som ifølge Paulus' Brev til Romerne 16:7 var apostle. Arbejdet blomstrede der i flere år, indtil jødernes konstante indbyrdes stridigheder fik kejser Klaudius til at udvise dem fra Rom. Da jøderne blev forvist fra byen, var rygraden i den lille kirke praktisk talt knækket. Måske havde selv de ældste været jøder, og så ville de være væk. Flokken ville være uden opsyn, og da Ordet ikke var blevet skrevet som en guide, ville det være meget let for denne lille flok at drive eller blive oversvømmet af datidens filosoffer og hedninger. Med de onde ulve på jagt og antikrists ånd sluppet løs, viser historien, at denne lille kirke i Rom blev håbløst frafalden og begyndte at indføre hedenske ceremonier under kristne titler.

Da forvisningsperioden varede i 13 år, kom grundlæggerne, Junias og Andronikos, først tilbage i 54 e.Kr. Forestil dig deres rædsel over at finde en kirke med en Kristen titel, som var sørgeligt hedensk. Der var andre i kirken, som de lagde røgelse på og fejrede hedenske ritualer. De etablerede ledere af denne kirke kunne ikke tilgås, så sammen med de få, der havde forsøgt at forblive trofaste, startede de en ny kirke, eller den Anden kirke i Rom. Gud arbejdede nådigt blandt dem med tegn og undere, så en tredje kirke blev startet. Og selvom den Første Kirke blev beskyldt for at være hedensk Og IKKE Kristen i sin tilbedelse, ville den ikke opgive sin titel, men forblev og ER STADIG den Første Kirke i Rom - den romersk-katolske kirke.

De fleste af os har den fejlagtige opfattelse, at alle, der kalder sig Kristne, er djævelens mål og dermed genstand for statslig tyranni. Men sådan er det ikke. Denne første kirke var begyndt at trives og formere sig så meget i antal, at kejserne og forskellige embedsmænd i regeringen faktisk favoriserede denne kirke af politiske grunde.

Så da lederne af den Første Kirke i Rom fandt sig selv i favør, benyttede de lejligheden til at vende regeringen mod de sande troende og kræve dem forfulgt, medmindre de kom ind i deres trosretning. En af biskopperne i den Første Kirke i Rom var Anicetus, som levede i det andet århundrede og var samtidig med Polykarp.

Da den ærværdige Polykarp hørte, at den Første Kristne Kirke i Rom var involveret i hedenske ceremonier og havde forvansket Evangeliets sandhed, tog han derhen for at bede dem om at forandre sig. Han så dem kaste sig ned foran billeder opkaldt efter apostler og helgener. Han så dem tænde stearinlys og brænde røgelse på alteret. Han så dem fejre påsken under navnet Easter, hvor de ophøjede det skiveformede brød, der ærede solguden, og derefter hældte de vinen ud som en drikofferhandling til guderne. Men denne gamle helgen, som havde rejst 2400 kilometer, kunne ikke standse deres nedtur. Gud talte gennem ham, netop som han tog af sted: "Efraim er bundet til gudebilleder, lad ham være" Hoseas' Bog 4:15. Polykarp vendte aldrig mere tilbage.

Efter Anicetus kom den onde biskop af Rom, Victor. Han indførte endnu flere hedenske festivaler og ceremonier i den første kirke, og han gjorde også sit yderste for at overtale de sande kristne kirker til at indarbejde de samme ideer. De ville ikke gøre, som han bad om, så han overtalte embedsmænd til at forfølge de troende, trække dem i retten, kaste dem i fængsel og endda slå mange ihjel. Et eksempel på hans afskyelige gerninger findes i historien, hvor kejser Septimus Severus blev overtalt af Callistus (Victors ven) til at dræbe 7000 i Thessaloniki, fordi disse sande troende fejrede påske i overensstemmelse med Herren Jesus og ikke i overensstemmelse med tilbedelsen af Astarte.

Det falske vintræ havde allerede sluppet sin vrede løs mod den levende Gud ved at dræbe de udvalgte, ligesom dens forfader, Kain, dræbte Abel.

Den sande kirke blev ved med at forsøge at få den Første Kirke til at omvende sig. Den ville ikke gøre det. Den voksede i størrelse og indflydelse. Den indledte en konstant kampagne for at miskreditere den sande sæd. De hævdede, at de og de alene var de sande repræsentanter for Herren Jesus Kristus, og pralede med, at de var den oprindelige kirke i Rom, og at de alene var den Første Kirke. De var faktisk Den Første Kirke, og DET ER DE.

I denne tredje kirke tidsalder har vi således to menigheder, der bærer det samme navn, men med en bitter forskel imellem dem. Den ene har forladt sandheden, giftet sig med afguder og har intet liv i sig. Hun har hybridiseret sig selv, og dødens (ikke livets) tegn følger i hendes kølvand. Hun er magtfuld med mange medlemmer. Hun er favoriseret af verden. Den anden er en lille forfulgt gruppe. Men hun følger Ordet, og tegnene følger hende. De syge bliver helbredt, og de døde bliver oprejst. Hun er levende med Guds Liv og Ord. Hun elsker ikke sit liv, men holder fast i Hans navn og Hans tro indtil døden.

Og således faldt det officielle Roms frygtelige forfølgelse over de sande troende, indtil Konstantin rejste sig og gav frihed til religiøs tilbedelse. Der synes at være to grunde til, at denne frihed blev givet. For det første havde forskellige gode kejsere ikke tilladt forfølgelse, men da de gik bort, blev de efterfulgt af dem, der dræbte kristne. Det var så meningsløst, at det til sidst kom til offentlighedens kendskab, at de kristne burde lades i fred. Den anden og mest kendte grund er, at Konstantin havde en meget vanskelig kamp foran sig, da han skulle overtage kontrollen af imperiet. En nat så han i en drøm et hvidt kors dukke op foran sig. Han følte, at det var et varsel til ham om, at hvis de kristne bad om en sejr for ham, ville han vinde kampen. Han lovede dem frihed i tilfælde af, at han sejrede. Han sejrede, og friheden til at tilbede blev givet i Nantes-ediktet 312 e.Kr.

Men denne frihed fra forfølgelse og død var ikke så storsindet, som det først så ud til. Konstantin var nu protektor. Som protektor var hans interesse noget mere end en observatør, for han besluttede, at kirken havde brug for hans hjælp i sine anliggender. Han havde set dem være uenige om forskellige ting, blandt andet Arius, biskop af Alexander, som lærte sine tilhængere, at Jesus ikke var ægte Gud, men et lavere væsen, som var skabt af Gud. Den vestlige kirke havde det modsatte synspunkt og mente, at Jesus var selve Guds essens og, som de sagde, "ligestillet med Faderen". På grund af disse forhold og de hedenske ceremoniers indtrængen i gudstjenesten indkaldte kejseren til konciliet i Nikæa i 325 med den tanke, at han ville bringe alle grupper sammen, hvor de kunne udjævne deres forskelle og nå frem til en fælles forståelse, så alle kunne blive ét. Er det ikke besynderligt, at selv om det startede med Konstantin, døde det ikke, men lever i bedste velgående i dag som "Kirkernes Verdensråd"? Og hvor han ikke formåede at opnå det, vil det blive opnået i dag gennem den økumeniske bevægelse.

Denne indblanding fra statens side i kirken er en tåbelig ting, for verden forstår hverken sandheden i Ordet eller kirkens veje. Selve den beslutning, som konciliet traf om, at Arius tog fejl, blev omstødt to år senere af kejseren, og i mange år blev den falske doktrin påtvunget folket.

Men at kirken og staten ville finde sammen, var i sandhed forudsat af Herren. Selve navnet Pergamos betyder "grundigt gift". Og stat og kirke blev faktisk gift; politik og religion blev forenet. Afkommet af denne forening har konsekvent været de mest forfærdelige hybrider, verden nogensinde har set. Sandheden er ikke i dem, men det er alle Kains (den første hybrids) onde veje.

Ikke alene blev stat og kirke forenet i denne tidsalder, men den babylonske religion blev officielt forbundet med den Første Kirke. Satan havde nu adgang til Kristi navn, og han blev tronet som Gud i tilbedelsen. Ved hjælp af føderal støtte fik kirkerne smukke bygninger, som var foret med andre af hvidt marmor og billeder af de afdøde helgener. Og lige i denne tidsalder kom "dyret" i Johannes' Åbenbaring 13:3, der var såret til døde: (det hedenske romerske imperium) tilbage til livet og magten som det "hellige romerske imperium". Rom som en materiel nation havde lidt meget under nedbrydning og ville snart lide det fuldstændigt; men det betød ikke noget nu, for hendes religiøse imperium ville holde hende på toppen af verden, styrende indefra, hvor hun ikke ville se sådan ud udefra.

Lad mig vise den nøjagtige bibelske sandhed i denne sag, for jeg ønsker ikke, at nogen skal tro, at jeg giver en åbenbaring af min egen - en, der ikke findes i Skriften.

Daniels Bog 2:31-45,

"Du så en mægtig billedstøtte, konge; den var stor, og dens pragt var overvældende, som den stod foran dig; den var frygtindgydende at se på.

Billedstøttens hoved var af fint guld, dens bryst og arme var af sølv, dens mave og hofter af kobber, dens ben af jern, og dens fødder dels af jern, dels af ler.

Mens du så på den, blev en sten revet løs, men ikke ved menneskehånd; den ramte billedstøttens fødder af jern og ler og knuste dem.

Derefter knustes på én gang jernet, leret, kobberet, sølvet og gullet; det blev ført bort af vinden som avner på en tærskelplads om sommeren og var sporløst forsvundet. Men stenen, der ramte billedstøtten, blev til et stort bjerg, der fyldte hele jorden.

Det var drømmen, og nu vil vi fortælle kongen dens tydning.

Konge, kongernes konge, dig har himlens Gud givet kongedømme, magt, styrke og ære;

I din hånd har han overgivet menneskene, jordens dyr og himlens fugle, hvor de end bor, og han har givet dig herredømmet over dem alle. Du er hovedet af guld.

Efter dig skal opstå et andet kongerige, ringere end dit, og derpå et tredje kongerige, det af kobber, som skal herske over hele jorden.

Og et fjerde kongerige skal blive stærkt som jern, for ligesom jernet knuser og sønderslår alt, skal det knuse og sønderbryde alle de andre.

Men når du så, at fødderne og tæerne dels var af pottemagerler, dels af jern, betyder det, at dette kongerige vil være delt, men dog besidde noget af jernets hårdhed; du så jo, at jernet var blandet med ler.

Og at tæerne dels var af jern, dels af ler, betyder, at kongeriget dels skal være stærkt, dels skrøbeligt.

Når du så, at jernet var blandet med ler, betyder det, at de skal blande sig gennem ægteskab; men de holder ikke sammen, ligesom jern heller ikke lader sig blande med ler.

I de kongers dage skal himlens Gud oprette et kongerige, som i al evighed ikke skal gå til grunde, og intet andet folk skal få kongemagten. Det skal knuse og tilintetgøre alle de andre kongeriger, men selv skal det bestå i al evighed.

Du så jo en sten blive revet løs fra bjerget, men ikke ved menneskehånd; den knuste jernet, kobberet, leret, sølvet og gullet. Den store Gud har kundgjort kongen, hvad der skal ske i fremtiden. Drømmen er sand, og dens tydning står fast."

Heri afsløres en nøjagtig beretning om den fremtidige, uopfyldte historie, der blev profeteret at komme over jorden fra Daniels tid, indtil Jesus ville komme og regere som Davids Søn. Den er kendt som "Hedningernes Tider". Den havde fire historiske opdelinger, som var kendt under det dominerende imperium i hver opdeling: Det babyloniske, det medo-persiske, det græske og det romerske.

Det største og mest absolutte monarki var det babylonske, der blev symboliseret som hovedet af guld.

Den næste i herlighed var det medo-persiske, der, som historien viste, var mindre herligt og blev symboliseret som bryst og arme af sølv.

Derefter fulgte den græske tidsalder, hvis konge var den mest strålende af alle militære ledere, verden nogensinde har kendt, så den blev passende karakteriseret som maven og lårene af messing. Den var mindre glørværdig end de to andre, der gik forud for den.

Til sidst kom det sidste rige, som var Romerriget, der var symboliseret som benene og fødderne. Hvor de tidligere riger blev beskrevet som rene mineraler (rent guld, sølv og messing), var dette sidste imperium kun rent jern i benene, for når det kom til fødderne, var det en blanding af jern og ler, og mineral og jord blandes bare ikke og producerer konstans og styrke. Men ikke alene er det sådan, men det mest utrolige er, at dette sidste imperium (det romerske) ville bestå i sin særegne "blandede tilstand" lige indtil Jesus vender tilbage.

Dette romerske jernimperium (jern betyder magt og stor destruktiv kraft mod modstand) skulle bestå af to hovedafdelinger. Og det var det bestemt, for imperiet blev bogstaveligt talt delt i to - øst og vest. Begge var meget magtfulde og knuste alt foran dem.

Men da alle imperiers herlighed og magt svigter, begyndte dette imperium også at falde. Således faldt Rom. Det hedenske kejserrige Rom var ikke længere af jern. Det smuldrede. Hun var såret til døde. Rom kunne ikke længere herske. Det hele var forbi. Sådan tænkte verden. Men hvor tog verden fejl, for det hoved (Rom) var ikke såret til døde, selvom det var såret. (Wuest, oversættelse af Åbenbaringen 13:3, "Og et af hans hoveder så ud til at være blevet dødeligt såret, halsen var blevet skåret over. Og hans dødsdrag blev helbredt. Og hele jorden fulgte efter Dyret i forbløffelse.")

Folk ser på Rom. De ser på nationen Italien. Og når de kigger, indser de ikke, at Rom med sine strenge grænser, hvor paven har et egentligt område som sit domæne, bogstaveligt talt er en nation i en nation, og hun har ambassadører og modtager ambassadører. DET PAVELIGE FALSKE KRISTNE ROM (hun kaldes endda den evige by - hvor blasfemisk) KONTROLLERER NU MED RELIGION I ENDNU HØJERE GRAD, END DA DET HEDENSKE IMPERIALE ROM KONTROLLEREDE MED KRAFTENS RENE JERN. Rom fik et nyt liv, da Konstantin forenede kirke og stat og støttede foreningen med magt. Den ånd, som motiverede det hedenske Rom, er den samme ånd, som nu motiverer det falske kristne Rom. Du kan se, at det er sådan, fordi du nu ved, at det fjerde rige aldrig ophørte med at eksistere; det ændrede sig bare i sin ydre struktur.

Da det nikænske koncil havde givet det politiske Rom magten over til kirken, så det ud til, at der ikke var nogen grænser for, hvor langt denne Første Kristne Kirke ville gå. Navnet Kristen, som oprindeligt medførte forfølgelse, blev nu forfølgernes navn. Det var i denne tid, at Augustin af Hippo (354-430) fremsatte det budskab, at kirken burde og MÅ bruge magt, hvis det er nødvendigt for at bringe sine børn tilbage i folden, og at det var i harmoni med Guds Ord at dræbe kættere og apostater. I sin kontrovers med donatisterne skrev han... "Det er sandelig bedre, at mennesker bliver ledt til at tilbede Gud ved undervisning, end at de bliver drevet til det af frygt for straf eller smerte, men det følger ikke, at fordi den tidligere kurs producerer de bedre mennesker, derfor skal de, der ikke giver efter for den, blive

forsømt. For mange har fundet fordel (som vi har bevist og dagligt beviser ved faktisk erfaring) i først at blive tvunget af frygt eller smerte, så de bagefter kan blive påvirket af undervisning, så de i handling kan følge det, de allerede har lært i ord ... mens de er bedre, der ledes ret af kærlighed, er de bestemt mere talrige, der korrigeres af frygt. For hvem kan elske os mere end Kristus, der gav Sit liv for fårene?

Men efter at have kaldt Peter og de andre apostle alene ved Sine ord, da Han kom for at kalde Paulus, tvang Han ham ikke kun med Sin stemme, men slog ham endda til jorden med Sin magt; og for at Han med magt kunne få en, der raser midt i vantroens mørke, til at ønske hjertets lys, slog Han ham først med fysisk blindhed i øjnene. Hvorfor skulle Kirken derfor ikke bruge magt til at tvinge sine fortabte sønner til at vende tilbage? Herren selv sagde: "Gå ud på veje og i hegn og tving dem til at komme ind. Derfor, hvis den magt, som kirken har modtaget ved guddommelig udnævnelse i sin rette tid, gennem kongernes religiøse karakter og tro, er det instrument, hvormed de, der findes på veje og hække - det vil sige i kætterier og skismer - bliver tvunget til at komme ind, så lad dem ikke finde fejl ved at blive tvunget."

Tørsten efter blod voksede hurtigt. Det falske vintræ i Spanien spillede nu på kejser Maximus for at deltage i angrebet på de sande troende, som havde Ordet og tegnene og miraklerne med sig. Således blev nogle Priscillianister bragt til Trier af biskop Ithacus (385). Han anklagede dem for hekseri og umoral, og mange blev henrettet. Martin af Tours og Ambrosius af Milano protesterede mod dette og bad forgæves om, at forfølgelsen skulle ophøre. Da forfølgelsen blev forlænget, nægtede disse to biskopper at have fællesskab med biskop Hydatus og andre som ham. Mærkeligt nok godkendte synoden i Trier mordene.

Fra dette tidspunkt og især gennem den mørke middelalder vil vi se kødets børn forfølge og ødelægge Åndens børn, selvom begge gør krav på én Fader, ligesom det var tilfældet med Ismael og Isak. Mørket af åndelig korruption vil blive dybere, og Guds sande lys vil falme, indtil det antalsmæssigt kun lyser så svagt. Men Guds løfte vil være sandt: "Lyset skinner i mørket, og mørket kan ikke gøre noget ved det."

Indtil nu har jeg ikke bragt det punkt i historien frem, som jeg lovede at dække, nemlig sammenblandingen af Nimrods religion og den kristne religion. Du husker nok, at Attalos flygtede fra Babylon til Pergamon og oprettede sit rige uden for Romerrigets rækkevidde. Det blomstrede i årenes løb, næret af denne verdens gud. En række præstekonger fulgte efter Attalos, indtil af Attalus III, da han af grunde, som kun kendes i Guds suverænitet, testamenterede riget til Rom. Julius Cæsar tog derefter både det fysiske og åndelige kongerige, for han blev til Pontifex Maximus af den babyloniske religion og var derfor præstekonge. Denne titel gik videre til de følgende kejsere indtil Maximus III, som nægtede at tage den. Ifølge Stevens' History var det på det tidspunkt, at paven overtog det lederskab, som kejseren havde afvist, og i dag er der stadig en pave i verden, og han er virkelig Pontifex Maximus. Han bærer en tredobbelt krone og bor i Rom. Og i Johannes' Åbenbaring 17 refererer Gud ikke længere til Pergamon som Satans trone og han siger heller ikke, at det er der, Satan bor. Nej, tronsalen er ikke længere i Pergamon, men i det MYSTERISKE Babylon. Det er ikke i Babylon, men i MYSTERIETS Babylon. Det er i en by på syv bjerge. Dets overhoved er Antikrist, for han har overtaget sig Kristi position, Som alene er mellemmand, og Som alene kan tilgive synder. Ja, Pontifex Maximus er med os i dag.

Nikolaiternes Doktrin

Johannes' Åbenbaring [DK-KJV] 2:15,

"Så har du også dem som holder fast ved doktrinen fra Nikolaiterne, hvilke ting jeg hader."

Du husker nok, at jeg i Efesertiden fremhævede, at ordet Nikolait kommer fra to græske ord: Nikao, som betyder at erobre, og Lao, som betyder lægfolk. Nikolait betyder "at erobre lægfolket". Hvorfor er det nu så forfærdeligt? Det er forfærdeligt, fordi Gud aldrig har lagt Sin kirke i hænderne på et valgt lederskab, der bevæger sig med politisk sindelag. Han har lagt Sin kirke i hænderne på Gud-ordinerede, Åndsfulde, Ord-levende mænd, som leder folket ved at give dem Ordet. Han har ikke opdelt folket i klasser, så masserne ledes af et helligt præsteskab. Det er rigtigt, at lederskabet skal være helligt, men så skal hele menigheden også være det. Desuden er der ikke noget sted i Ordet, hvor præster eller ministre eller lignende, mægler mellem Gud og folket, og der er heller ikke noget sted, hvor de er adskilt i deres tilbedelse af Herren. Gud ønsker, at alle skal elske og tjene Ham sammen. Nikolaitanismen ødelægger disse forskrifter og adskiller i stedet præsterne fra folket og gør lederne til overherrer i stedet for tjenerne.

Nu startede denne doktrin faktisk som en gerning i den første tidsalder. Det ser ud til, at problemet lå i to ord: 'ældste' (presbytere) og 'tilsynsmænd' (biskopper). Selvom Skriften viser, at der er flere ældste i hver menighed, begyndte nogle (bl.a. Ignatius) at lære, at ideen om en biskop var en fremtrædende position eller autoritet og kontrol over de ældste.

Sandheden er, at ordet "ældste" betegner, hvem personen er, mens ordet "biskop" betegner embedet

for den samme mand. Den ældste er manden. Biskoppen er mandens embede. "Ældste" har altid og vil altid blot referere til en mands kronologiske alder i Herren. Han er en ældste, ikke fordi han er valgt eller ordineret osv., men fordi han ER ÆLDSTE. Han er mere erfaren, trænet, ikke en nybegynder, pålidelig på grund af erfaring og langvarige beviser på sin kristne erfaring.

Men nej, biskopperne holdt sig ikke til Paulus' breve, men til Paulus' beretning om dengang, han kaldte de ældste fra Efesos til Milet i Apostlenes Gerninger 20. I vers 17 står der, at "de ældste" blev indkaldt, og i vers 28 kaldes de tilsynsmænd (biskopper). Og disse biskopper (uden tvivl politisk sindede og ivrige efter magt) insisterede på, at Paulus havde givet den betydning, at "tilsynsmænd" var mere end den lokale ældste med officiel kapacitet kun i sin egen kirke. For dem var en biskop nu en med udvidet autoritet over mange lokale ledere. Et sådant koncept var hverken bibelsk eller historisk, men selv en mand af Polykarps statur hældede til en sådan organisation.

Således blev det, der startede som en handling i den første tidsalder, gjort til en bogstavelig doktrin, og sådan er det i dag. Biskopper hævder stadig, at de har magt til at kontrollere mennesker og behandle dem, som de ønsker, og placere dem, hvor de vil i tjenesten. Dette fornægter Helligåndens lederskab, som sagde: "Skil Paulus og Barnabas fra mig til det arbejde, som jeg har kaldet dem til." Dette er anti-Ordet og anti-Kristus.

Matthæusevangeliet 20:25-28,

"Men Jesus kaldte dem til sig og sagde: I ved, at folkenes fyrster undertrykker dem, og at stormændene misbruger deres magt over dem.

Sådan skal det ikke være blandt jer. Men den, der vil være stor blandt jer, skal være jeres tjener,

oO den, der vil være den første blandt jer, skal være jeres træl,

Ligesom Menneskesønnen ikke er kommet for at lade sig tjene, men for selv at tjene og give sit liv som løsesum for mange."

Matthæusevangeliet 23:8-9,

"I må ikke lade jer kalde rabbi; for én er jeres mester, og I er alle brødre. Og I må ikke kalde nogen på jorden jeres fader; for én er jeres fader, han, som er i himlen."

For at tydeliggøre dette endnu mere, så lad mig forklare nikolaitanismen på denne måde. Du husker, at der i Johannes' Åbenbaring 13:3 står,

"Et af dets hoveder var som dødeligt såret, men dets banesår blev

lægt. Hele jorden fulgte dyret med undren."

Nu ved vi, at det sårede hoved var det hedenske Romerrige, den store politiske verdensmagt. Dette hoved rejste sig igen som det "romersk-katolske åndelige imperium". Se nu godt efter. Hvad gjorde det politiske, hedenske Rom, som var grundlaget for hendes succes? Hun "splittede og erobrede". Det var Roms sæd - at dele og erobre. Hendes jerntænder flåede og fortærede. Dem, hun rev i stykker og fortærede, kunne ikke rejse sig igen, som da hun ødelagde Karthago og såede hende til salt. Det samme jernsæd forblev i hende, da hun opstod som den falske kirke, og hendes politik har været den samme - del og hersk. Det er nikolaitanisme, og Gud hader det.

Det er en velkendt historisk kendsgerning, at da denne fejl sneg sig ind i kirken, begyndte mænd at konkurrere om biskoppens embede med det resultat, at denne stilling blev givet til de mere veluddannede og materielt progressive og politisk sindede mænd. Menneskelig viden og program begyndte at overtage den guddommelige visdoms plads, og Helligånden kontrollerede ikke længere. Dette var virkelig et tragisk onde, for biskopperne begyndte at hævde, at det ikke længere krævede en gennemsigtig kristen karakter at tjene hverken Ordet eller ritualerne i kirken, for det var elementerne og ceremonien, der talte. Dette gjorde det muligt for onde mænd (forførere) at splitte flokken.

Med den menneskeskabte doktrin om biskoppernes ophøjelse til en plads, der ikke er tildelt dem i Skriften, var det næste skridt uddelingen af graduerede titler, der blev bygget op til et religiøst hierarki; for snart var der ærkebiskopper over biskopper og kardinaler over ærkebiskopperne, og på Bonifatius den tredjedes tid var der en pave over alle, en Pontifex.

Med den nikolaitiske doktrin og sammensmeltningen af kristendommen og babylonismen måtte nettoresultatet blive det, Ezekiel så i kapitel 8:10 [DK-KJV],

"Så gik jeg ind og så'; og læg mærke til enhver form for krybende ting, og hæslige dyr, og alle afguderne fra Israels hus, afbilledet på muren rundt omkring."

Johannes' Åbenbaring 18:2,

"Den råbte med kraftig røst: Faldet, ja, faldet er det store Babylon, det er blevet bolig for dæmoner, skjul for alle urene ånder, skjul for alle urene fugle og skjul for alle urene og afskyelige dyr. For alle folkeslag har drukket af hendes utugts harmes vin."

Denne nikolaitiske doktrin, denne regel, der blev etableret i kirken, faldt ikke i god jord hos mange mennesker, for de kunne godt læse en tilfældig epistel eller et essay om Ordet skrevet af en gudfrygtig person. Så hvad gjorde kirken? Den ekskommunikerede de retfærdige lærere og brændte skrifterne. De sagde: "Det kræver en særlig uddannelse at læse og forstå Ordet. Selv Peter sagde, at mange af de ting, Paulus skrev, var svære at forstå." Efter at have taget Ordet fra folket, kom det snart til, at folket kun lyttede til, hvad præsten havde at sige, og gjorde, hvad han sagde til dem. Det kaldte de Gud og Hans hellige Ord. De overtog folkets sind og liv og gjorde dem til tjenere for et despotisk præsteskab.

Hvis du vil have bevis for, at den katolske kirke kræver menneskers liv og sind, skal du bare lytte til Theodosius X. Theodosius' første edikt.

Dette edikt blev udstedt umiddelbart efter, at han var blevet døbt af den første kirke i Rom. "Vi tre kejsere vil, at vore undersåtter urokkeligt skal holde sig til den religion, som den hellige Peter lærte romerne, som trofast er blevet bevaret af traditionen, og som nu bekendes af paven, Damasus af Rom, og Peter, biskop af Alexandria, en mand af apostolisk hellighed i henhold til apostlenes indstiftelse og evangeliets lære; lad os tro på én guddom af Faderen, Sønnen og Helligånden, af samme majestæt i den hellige treenighed. Vi befaler, at tilhængerne af denne tro kaldes katolske kristne; vi brændemærker alle de meningsløse tilhængere af de andre religioner med det berygtede navn kættere og forbyder deres forsamlinger at antage navnet kirker. Udover den guddommelige retfærdigheds fordømmelse må de forvente den tunge straf, som vores autoritet, vejledt af himmelsk visdom, vil finde det passende at pålægge..."

De femten straffelove, som denne kejser udstedte på lige så mange år, fratog de evangeliske alle rettigheder til at udøve deres religion, udelukkede dem fra alle civile embeder og truede dem med bøder, konfiskation, forvisning og endda i nogle tilfælde med døden.

Ved du hvad? Vi er på vej lige den vej i dag.

Den romersk-katolske kirke kalder sig selv Moderkirken. Hun kalder sig selv den første eller oprindelige kirke. Det er helt korrekt. Hun var den oprindelige første kirke i Rom, som faldt tilbage og gik i synd. Hun var den første, der organiserede sig. I hende fandt man gerningerne og derefter doktrinen om nikolaitanismen. Ingen vil benægte, at hun er en moder. Hun er moder og har produceret døtre. Nu kommer en datter ud af en kvinde. En kvinde klædt i skarlagensrødt sidder på Roms syv høje. Hun er en skøge og har født døtre. Disse døtre er de protestantiske kirker, der kom ud af hende og derefter gik direkte tilbage til organisation og nikolaitanisme. Denne Moder til datterkirkerne kaldes en skøge. Det er en kvinde, som var utro mod sine ægteskabsløfter. Hun var gift med Gud, og så gik hun ud for at bedrive hor med djævelen, og i sin utugt har hun frembragt døtre, der er præcis som hende. Denne kombination af mor og datter er anti-Ord, anti-Ånd og dermed anti-Kristus. Ja, ANTIKRIST.

Før jeg kommer for langt, vil jeg gerne nævne, at disse tidlige biskopper troede, at de stod over Ordet. De fortalte folk, at de kunne tilgive deres synder, når de bekendte dem. Det var aldrig sandheden. De begyndte at døbe spædbørn i det andet århundrede. De praktiserede faktisk genfødselsdåb. Ikke underligt, at folk er forvirrede i dag. Hvis de var så forvirrede dengang, så tæt på pinsen, er de nu i en meget desperat tilstand, hvor de er omkring 2000 år væk fra den oprindelige sandhed.

Åh, Guds kirke, der er kun ét håb. Vend tilbage til Ordet, og bliv ved det.

Bileams Doktrin

Johannes' Åbenbaring [DK-KJV] 2:14,

"Du blandt dig har dem som holder fast ved doktrinen fra Bileam, som lærte Balak at sætte en snubleblok foran Israels børn, da han lærte dem at spise ting ofret til afguder, og til at bedrive hor."

Man kan bare ikke have en nikolaitansk opbygning i kirken, uden at denne anden doktrin også kommer ind. Ser du, hvis du fjerner Guds ord og Åndens bevægelse som et middel til tilbedelse (de, der tilbeder mig, skal tilbede mig i ånd og sandhed), så bliver du nødt til at give folk en anden form for tilbedelse som erstatning, og erstatning betyder Bileamisme.

Hvis vi skal forstå, hvad Bileams doktrin er i den nytestamentlige kirke, må vi hellere gå tilbage og se, hvad den var i den gammeltestamentlige kirke og anvende den på den tredje tidsalder og derefter bringe den op til nutiden.

Historien findes i Fjerde Mosebog, kapitel 22 til 25. Nu ved vi, at Israel var Guds udvalgte folk. De var deres tids Pinsevenner. De havde søgt tilflugt under blodet, de var alle blevet døbt i Det Røde Hav, og de kom op af vandet og sang i Ånden og dansede under Helligåndens energi, mens Miriam, profetinden, spillede på sin tamburin. Efter en vis tids rejse kom Israels børn til Moab. Du husker, hvem Moab var. Han var søn af Lot af en af hans egne døtre, og Lot var igen en nevø af Abraham, så Israel og Moab var i familie. Jeg vil gerne have, at du ser det. Moabitterne kendte sandheden, hvad enten de levede op til den eller ej.

Så kom Israel op til Moabs grænser og sendte bud til kongen og sagde: "Vi er brødre. Lad os passere gennem jeres land. Hvis vores folk eller dyr spiser eller drikker noget, vil vi med glæde betale for det." Men kong Balak blev meget ophidset. Lederen af den nikolaitanske flok havde ikke tænkt sig at lade kirken komme igennem med sine tegn og undere og forskellige manifestationer af Helligånden, med deres ansigter skinnende af Guds herlighed. Det var for risikabelt, da han kunne miste nogle af sine folk. Så Balak nægtede at lade Israel passere. Faktisk var hans frygt for dem så stor, at han gik til en lejet profet ved navn Bileam og bad ham mægle mellem ham og Gud og bede den Almægtige om at forbande Israel og gøre dem impotente. Og Bileam, som var ivrig efter at tage del i politiske anliggender og blive en stor mand, var kun alt for glad for at gøre det. Men da han så, at han var nødt til at henvende sig til og møde med Gud for at få folket forbandet, da han ikke kunne gøre det selv, gik han hen og spurgte Gud, om han kunne få Hans tilladelse til at gå. Er det ikke ligesom de nikolaitaner, vi har her i dag? De forbander alle, der ikke vil gå deres vej.

Da Bileam bad Gud om tilladelse til at gå, afviste Gud ham. Det gjorde ondt! Men Balak insisterede og lovede ham endnu større belønninger og ære. Så Bileam gik tilbage til Gud. Et svar fra Gud burde have været nok. Men ikke for den egenrådige Bileam. Da Gud så hans perversitet, bad Han ham om at rejse sig og gå. Hurtigt sadlede han æslet, og så gik han af sted. Han burde have indset, at dette simpelthen var Guds tilladte vilje, og at han ikke ville være i stand til at forbande dem, om han så gik tyve gange og prøvede tyve gange. Hvor ligner folk Bileam i dag! De tror på tre guder, bliver døbt med tre titler i stedet for NAVNET, og alligevel vil Gud sende Ånden over dem, som Han gjorde over Bileam, og de vil blive ved med at tro, at de har helt ret, og her er de faktisk perfekte bileamitter. Se Bileams doktrin. Fortsæt alligevel. Gør det på din måde. De siger: "Jamen, Gud har velsignet os. Det må være i orden." Jeg ved, at Han har velsignet jer. Det benægter jeg ikke. Men det er den samme organisatoriske vej, som Bileam tog. Det er trods mod Guds Ord. Det er falsk lære.

Så Bileam gik vildt ned ad vejen, indtil en engel fra Gud stod i vejen for ham. Men denne profet (biskop, kardinal, formand, præsident og generaltilsynsmand) var så forblændet af åndelige ting ved tanken om ære og hæder og penge, at han ikke kunne se englen, der stod med trukket sværd. Der stod han for at blokere for den gale profet. Det lille æsel så ham og undveg frem og tilbage, indtil det til sidst knuste Bileams fod mod en stenmur. Æslet stoppede og ville ikke fortsætte. Det kunne han ikke. Så Bileam sprang af og begyndte at slå ham. Æslet begyndte så at tale til Bileam. Gud lod æslet tale på et sprog. Æslet var ikke en hybrid; det var den oprindelige sæd. Det sagde til den forblindede profet: "Er jeg ikke dit æsel, og har jeg ikke båret dig trofast?" Bileam svarede: "Ja, ja, du er mit æsel, og du har båret mig trofast indtil nu; og hvis jeg ikke kan få dig i gang, slår jeg dig ihjel ... hov! hvad er det her, at tale med et æsel? Det er sjovt, jeg troede, jeg hørte æslet tale, og jeg svarede det tilbage."

Gud har altid talt i en tunge. Han talte ved Belsazzars fest og derefter på pinsedag. Han gør det igen i dag. Det er en advarsel om en snarlig dom.

Så blev englen synlig for Bileam. Han fortalte Bileam, at hvis han ikke havde æslet, ville han allerede nu være død, fordi han havde fristet Gud. Men da Bileam lovede at vende tilbage, blev han sendt videre med formaningen om kun at sige, hvad Gud gav ham.

Så gik Bileam ned og opstillede syv altre til de rene offerdyr. Han dræbte en vædder som tegn på Messias' komme. Han vidste, hvad han skulle gøre for at nærme sig Gud. Han havde styr på mekanikken, men ikke på dynamikken; det er det samme som nu. Kan du ikke se det, Nikolaitaner? Der var Israel dernede i dalen, som ofrede det samme, gjorde de samme ting, men kun én af dem havde tegnene med sig. Kun én havde Gud i sin midte. Form vil ikke få dig nogen vegne. Den kan ikke træde i stedet for Åndens manifestation. Det var det, der skete i Nikæa. De satte Bileams doktrin over, ikke Guds doktrin. Og de snublede; ja, de faldt. De blev døde mænd.

Da offeret var bragt, var Bileam klar til at profetere. Men Gud bandt hans tunge, og han kunne ikke forbande dem. Han velsignede dem.

Balak var meget vred, men der var intet, Bileam kunne gøre ved profetien. Den var blevet sagt af Helligånden. Så Balak bad Bileam om at gå ned i dalen og se på deres bagerste dele for at se, om der ikke var en måde, hvorpå han kunne forbande dem. Den taktik, som Balak brugte, er den samme taktik, som de bruger i dag. De store denominationer ser ned på de små grupper, og alt, hvad de finder blandt dem, som kan være en skandale, bringer de frem og råber det ud. Hvis de moderne lever i synd, er der

ingen, der siger noget om det; men lad en af de udvalgte komme i problemer, og alle aviserne bringer det over hele landet. Ja, Israel havde sine bagerste (kødelige) dele. De havde deres side, der ikke var prisværdig; men på trods af deres ufuldkommenheder, ved Guds hensigt, der virker gennem udvælgelse, af nåde og ikke af gerninger, HAVDE DE SKYEN OM DAGEN OG ILDSØJLEN OM NATTEN, DE HAVDE DEN SLÅEDE KLIPPE, SLAGEN AF KOBBER OG TEGNENE OG MIRAKLERNE. De blev retfærdiggjort - ikke i sig selv, men i Gud.

Gud havde ingen respekt for disse Nikolaitaner med deres doktorgrader og alle deres fine organisationer og det bedste, mennesket kunne prale af; men Han havde respekt for Israel, for de havde Ordet bekræftet iblandt dem. Israel så bestemt ikke for poleret ud, da de lige var kommet ud af Egypten på en hastig flugt, men de var alligevel et velsignet folk. Alt, hvad hun havde kendt til i over 300 år, var at vogte flokke, passe marker og slave i frygt for døden under egypterne. Men nu var hun fri. Hun var et velsignet folk gennem Guds suverænitet. Moab så helt sikkert ned på hende. Det gjorde alle de andre nationer også. En organisation ser altid ned på de uorganiserede og vil enten beslutsomt bringe dem ind i organisationen eller ødelægge dem, når de ikke vil komme.

Nu vil nogen måske spørge mig: "Broder Branham, hvad får dig til at tro, at Moab var organiseret, mens Israel ikke var? Hvor har du den idé fra?" Jeg får den lige her i Bibelen. Det hele er skrevet ud her. Alt, hvad der er skrevet i Det Gamle Testamente, som er i historieform, er skrevet til vores formaning, så vi kan lære af det.

Her er det lige i Fjerde Mosebog 23:9,

"For fra toppen af klipperne ser jeg ham, og fra bakkerne lægger jeg mærke til ham; se, folket skal bo ALENE, og skal IKKE TÆLLES MED BLANDT NATIONERNE."

Sådan er det. Gud ser ned fra toppen af klipperne, ikke i en dal, hvor han leder efter deres dårlige sider og fordømmer dem. Gud ser dem på den måde, Han ønsker at se dem - fra kærlighedens og barmhjertighedens højde. De boede ALENE, og de var ikke organiserede. De havde ikke en konge. De havde en profet, og profeten havde Gud i sig ved Ånden; og Ordet kom til profeten og Ordet gik til folket. De tilhørte ikke FN. De tilhørte ikke Kirkernes Verdensråd, baptisterne, presbyterianerne, Assembly of God eller nogen anden gruppe. De behøvede ikke at høre til. De var forbundet med Gud. De havde ikke brug for råd fra noget råd - de havde "Dette siger Herren" i deres midte. Halleluja!

På trods af, at Bileam kendte den rette tilgang til Gud og kunne frembringe en åbenbaring fra Herren ved hjælp af en særlig kraftudfoldelse, var han alligevel en biskop i den falske gruppe. For hvad gjorde han nu for at vinde Balaks favør? Han formulerede en plan, hvor Gud ville blive tvunget til at handle med Israel i døden. Ligesom Satan vidste, at han kunne forføre Eva (få hende til at falde i kødelig synd) og dermed få Gud til at afsige Sin dødsdom over synden, så vidste Bileam, at hvis han kunne få Israel til at synde, ville Gud blive nødt til at behandle dem med døden. Så han planlagde en måde at få dem til at komme over og deltage i synden. Han sendte invitationer ud om at komme til middagsfesten hos Baal-Peor (kom over og tilbed sammen med os). Nu havde Israel uden tvivl set egypternes middagsfester, så de følte ikke, at det var så forkerkt at tage af sted og bare se på og måske spise sammen med folket. (Hvad er der i øvrigt galt med fællesskab? Det er jo meningen, at vi skal elske dem, ikke sandt, eller hvordan kan vi vinde dem?) At være venlig har aldrig skadet nogen - eller det troede de. Men da de sexede moabitiske kvinder begyndte at danse og klæde sig af, mens de hvirvlede rundt og lavede deres rock and roll og twist, steg begæret i israelitterne, og de blev draget ind i ægteskabsbrud, og Gud slog i vrede toogfyrrer tusind af dem ihjel.

Og det er, hvad Konstantin og hans efterfølgere gjorde i Nikæa og efter Nikæa. De inviterede Guds folk til stævnet. Og da kirken satte sig ned for at spise og rejste sig for at lege (deltage i kirkens form, ceremonier og hedenske fester, der var opkaldt efter kristne ritualer), blev hun fanget; hun havde begået utugt. Og Gud gik sin vej.

Når et menneske vender sig fra Guds Ord og melder sig ind i en kirke i stedet for at modtage Helligånden, så dør det menneske. Død! Det er, hvad han er. Meld dig ikke ind i en kirke. Lad være med at organisere dig og blive optaget af trosbekendelser og traditioner eller noget som helst, der træder i stedet for Ordet og Ånden, for så er du død. Det hele er forbi. Du er død. Evigt adskilt fra Gud!

Det er det, der er sket i alle tider siden. Gud udfrier folket. De kommer ud ved blodet, helliget ved Ordet, går gennem dåbens vand og bliver fyldt med Ånden; men efter et stykke tid køler den første kærlighed af, og nogen får den idé, at de burde organisere sig for at bevare sig selv og skabe et navn for sig selv, og de organiserer sig lige tilbage i anden generation og nogle gange endda før da. De har ikke længere Guds Ånd, kun en form for tilbedelse. De er døde. De har hybridiseret sig selv med trosbekendelse og form, og der er intet liv i dem.

Så Bileam fik Israel til at begå utugt. Ved du, at fysisk utugt er den samme ånd, som ligger i organiseret religion? Jeg sagde, at utugtens ånd er organisationens ånd. Og alle utugtige vil få deres

plads i ildsøen. Det er, hvad Gud mener om organisation. Ja mine herre, skøgen og hendes døtre vil være i ildsøen.

Denominationer er ikke af Gud. Det har de aldrig været, og det vil de aldrig blive. Det er en forkert ånd, der adskiller Guds folk i hierarki og lægfolk; og det er derfor en forkert ånd, der adskiller folket fra folket. Det er det, denominationer og kirkesamfund gør. Når de organiserer sig, adskiller de sig fra Guds Ord og bringer sig selv ud i åndelig utroskab.

Læg nu mærke til, at Konstantin gav folket særlige middagsfester. Det var de gamle hedenske middagsfester med nye navne taget fra kirken, eller i nogle tilfælde blev kristne ritualer taget og misbrugt med hedenske ceremonier. Han tog tilbedelsen af solguden og ændrede den til Guds Søn. I stedet for at fejre den 21. december, hvor de plejede at fejre festen for solguden, rykkede de den op til den 25. december og kaldte det Guds Søns fødselsdag. Men vi ved, at Han blev født i april, når livet kommer frem, ikke i december. Og de tog middagsfesten for Astarte og kaldte den påskefejringen, hvor de kristne skulle fejre Herrens død og opstandelse. I virkeligheden var det en hedensk middagsfest for Astarte.

De placerede altre i kirken. De satte billeder ind. De gav folk det, de kaldte apostlenes trosbekendelse, selvom den ikke står i Bibelen. De lærte folk forfædre dyrkelse og gjorde dermed den romersk-katolske kirke til den største spiritistiske kirke i verden. Alle de onde fugle var i det bur. Og du har protestanterne med deres organisationer, der gør det samme.

De spiste ting, der var ofret til afguder. Nu siger jeg ikke, at dette virkelig betyder, at de bogstaveligt talt spiste kød, der var ofret til afguder. For selvom rådet i Jerusalem havde talt imod det, gjorde Paulus ikke så meget ud af det, da han sagde, at afguderne ikke var noget. Det var bare et spørgsmål om samvittighed, undtagen hvis det krænkede en svagere bror, og så var det ikke tilladt. Desuden har denne åbenbaring at gøre med hedninger og ikke jøder, da disse er hedningekirker. Jeg ser dette i samme lys, som jeg ser Herrens ord: "Hvis I ikke spiser mit kød og drikker mit blod, har I intet liv i jer. Mennesket skal ikke leve af brød alene, men ved hvert ord, der går ud af Guds mund." Du kan se, at det at spise faktisk er at tage del i en åndelig forstand.

Så når disse mennesker bøjede sig for billederne, tændte lys, brugte hedenske helligdage, bekendte deres synder for mennesker (alt sammen noget, der hører til djævelens religion), var de delagtige i djævelen og ikke i Herren. De var afgudsdykere, uanset om de indrømmede det eller ej. De kan tale alt det, de vil, om at altrene og røgelsen kun skal minde dem om Herrens bønner, eller hvad de nu tror, det betyder; og de kan sige, at når de beder foran billedet, er det bare for at understrege det; og at når de skrifter til præsten, er det virkelig til Gud, de gør det i deres hjerter, og når de siger, at præsten tilgiver dem, er det bare, fordi han gør det i Herrens Navn; de kan sige, hvad de vil, men de deltager i den velkendte babyloniske, sataniske religion og har sluttet sig til afguder og begået åndelig utugt, hvilket betyder døden. De er døde.

Så kirken og staten blev gift. Kirken sluttede sig til afguderne. Med statens magt i ryggen følte de, at nu "var riget kommet, og Guds vilje var blevet gennemtvunget på jorden." Det er ikke underligt, at den romersk-katolske kirke ikke ser frem til Herren Jesu genkomst. De er ikke millennialister. De har deres tusindårsrige lige her. Paven regerer lige nu, og Gud regerer i ham. Så når Han kommer ifølge dem, må det være, når de nye himle og den nye jord er forberedt. Men de tager fejl. Paven er overhoved for den falske kirke, og der vil komme et årtusinde, men mens det står på, vil han ikke være i det. Han vil være et andet sted.

Advarslen

Johannes' Åbenbaring 2:16.

"Omvend dig derfor! Ellers kommer jeg hastigt over dig og vil bekæmpe dem med min munds sværd."

Hvad kan Han ellers sige? Kan Gud overse synden hos dem, der har båret Hans Navn forgæves? Der er kun én måde at modtage nåde på i syndens stund: OMVEND DIG. Indrøm, at du har taget fejl. Kom til Gud for at få tilgivelse og Guds Ånd. Dette er en befaling fra Gud. At være ulydig er døden, for Han siger: "Jeg vil føre krig mod jer med sværdet i Min mund." Dyret førte krig mod de hellige, men Gud vil føre krig mod dyret. De, der kæmpede mod Ordet, vil en dag opleve, at Ordet kæmper mod dem. Det er en alvorlig ting at tage fra eller tilføje til Guds Ord. For dem, der ændrede det og gjorde med det, som det passede dem, hvad vil deres ende være andet end død og ødelæggelse? Men Guds nåde råber stadig: "Omvend jer". Åh, hvor er det sødt at tænke på omvendelse. Jeg har intet i mine hænder, jeg klamrer mig blot til Dit kors. Jeg bringer min sorg. Jeg angrer, at jeg er, hvad jeg er, og hvad jeg har gjort. Nu er det blodet, intet andet end Jesu blod. Hvad skal det være? Omvendelse eller dødens sværd? Det er op til dig.

Belønningerne

Johannes' Åbenbaring 2:17

"Den, der har øre, skal høre, hvad Ånden siger til menighederne. Den, der sejrer, vil jeg give af den skjulte manna og give ham en hvid sten og indskrevet på stenen et nyt navn, som ingen kender undtagen den, der får det."

Hvert budskab til hver tidsalder indeholder et incitament til den troende, der opmuntrer ham til at være en overvinder og derved blive belønnet af Herren. I denne tidsalder lover Ånden den skjulte manna og et nyt navn skrevet på en hvid sten.

Da hvert af disse budskaber er rettet mod "englen" (den menneskelige budbringer), har han både et meget stort ansvar og et vidunderligt privilegium. Til disse mænd giver Gud særlige løfter, som i tilfældet med de tolv apostle, der sad på tolv troner og dømte Israels tolv stammer. Og husk, at Paulus fik et særligt løfte: at præsentere brudens folk for i hans tid for Jesus,

Paulus' Andet Brev til Korintherne [DK-KJV] 11:2

"For jeg er jaloux over jer med gudhengiven jalousi: for jeg har forlovet jer med 1 ægte mand, for at jeg må fremstille jer som en ærbar jomfru overfor Kristus."

Sådan vil det være med enhver budbringer, som har været tro mod Ordet i sin tid og sin tidsalder. Sådan vil det være på den yderste dag. Det vil være den samme særlige belønning, som blev givet til Paulus. Jeg tror, de fleste af jer kan huske, hvordan jeg sagde, at jeg altid havde været bange for at dø, for at jeg ikke skulle møde Herren, og Han ikke skulle være tilfreds med mig, fordi jeg havde svigtet Ham så mange gange. Det havde jeg tænkt på en morgen, hvor jeg lå i min seng, og pludselig blev jeg grebet af et højst besynderligt syn. Jeg siger, at det var mærkeligt, for jeg har haft tusindvis af syner, og ikke én gang så det ud til, at jeg forlod min krop. Men der blev jeg fanget; og jeg så tilbage for at se min kone, og jeg så min krop ligge der ved siden af hende. Så befandt jeg mig på det smukkeste sted, jeg nogensinde har set. Det var et paradys. Jeg så et mylder af de smukkeste og lykkeligste mennesker, jeg nogensinde har set. De så alle så unge ud - omkring 18 til 21 år gamle. Der var ikke et gråt hår eller en rynke eller nogen deformitet blandt dem. De unge kvinder havde alle hår ned til taljen, og de unge mænd var så smukke og stærke. Åh, hvor de bød mig velkommen. De krammede mig og kaldte mig deres elskede bror og blev ved med at fortælle mig, hvor glade de var for at se mig. Da jeg undrede mig over, hvem alle disse mennesker var, sagde en ved siden af mig: "De er dit folk".

Jeg blev så forbløffet, at jeg spurgte: "Er alle disse Branhams?"

Han sagde: "Nej, de er dine konvertitter." Så pegede han på en dame og sagde: "Se den unge dame, som du beundrede for et øjeblik siden. Hun var 90 år gammel, da du vandt hende for Herren."

Jeg sagde: "Åh nej, og tænk, at det var det, jeg var bange for."

Manden sagde: "Vi hviler os her, mens vi venter på Herrens komme." Jeg svarede: "Jeg ønsker at se Ham."

Han sagde: "I kan ikke se Ham endnu, men Han kommer snart, og når Han gør det, vil Han komme til jer først, og I vil blive dømt efter det evangelium, I har forkyndt, og vi vil være jeres undersåtter."

Jeg sagde: "Mener du, at jeg er ansvarlig for alle disse?" Han sagde: "Hver eneste. Du blev født som leder."

Jeg spurgte ham: "Vil alle være ansvarlige? Hvad med Sankt Paulus?" Han svarede mig: "Han vil være ansvarlig for sin dag."

"Nå," sagde jeg, "jeg har forkyndt det samme evangelium, som Paulus forkyndte." Og mængden råbte: "Vi hviler på det."

Ja, jeg kan se, at Gud vil give en særlig belønning til Sine budbringere, som trofast har udført det ansvar, Han har lagt på dem. Hvis de har modtaget åbenbaringen af Ordet for den pågældende tid og trofast prædiket i deres tid og levet, som de prædikede, vil de modtage en stor belønning.

Med denne tanke i baghovedet skal vi nu se på verset igen. "Jeg vil give ham den skjulte manna." Vi ved alle, at manna var englemad; det var det, Gud sendte ned på græsset til Israel på deres vandring. Det var perfekt mad. Det var forbløffende, hvordan disse små piller af mad holdt dem ved perfekt helbred. Ingen blev syge. Det var alt, hvad de havde brug for. Da arken blev lavet, lagde de noget af mannaen i den. Derefter blev arken sat bag forhængen, og kun ypperstepræsten turde nærme sig den, og så skulle han have offerblodet. Brødet fra himlen, symboliseret ved manna, kom en dag ned fra himlen og blev liv for alle, der tror på Ham. Han sagde: "Jeg er livets brød. Jeg er det levende brød, som er kommet ned fra himlen, og hvis nogen spiser af dette brød, skal han leve evigt." Da Han gik bort, efterlod Han os Sit Ord: "Mennesket skal ikke leve af brød alene, men af hvert ord, der udgår af Guds mund."

Hans Ord var brød. Det var den perfekte manna, som en mand aldrig skal dø af, hvis han lever af

det. Men lige efter fædrenes død syntes ingen at kende den nøjagtige sandhed, og i løbet af kort tid syntes denne manna at være blevet skjult for folket. Men i hver tidsalder begyndte Gud at give det, der var skjult, tilbage ved åbenbaring, indtil i denne sidste tid, ifølge Johannes' Åbenbaring 10:7, vil en profet komme og afsløre alle mysterierne, og så vil Herren komme. I hver tidsalder, siger jeg, modtog budbringerne den skjulte sandhed. Men de modtog den ikke kun til sig selv. Men det er, som da disciplene blev bedt om at servere brød og fisk for de mange mennesker; Jesus gav dem den ødelagte mad, men de gav den igen til folket. Gud giver sin skjulte manna til overvinderen. Det kan ikke være anderledes. Han ville ikke åbne Sine skatte for dem, der afviser det, der allerede er åbenbart.

Det, jeg har sagt om, at budbringeren i hver tidsalder modtager noget af pinsens oprindelige sandhed fra Gud, er beskrevet i Det Gamle Testamente, hvor Moses blev befaleet at tage tre og en halv liter manna op og lægge det i et gyldent kar bag forhænget i det allerhelligste. Der kunne ypperstepræsten fra hver generation gå ind med offerblod. Så kunne han tage en lille del af denne manna (for den blev ikke fordærvet), som var en del af originalen, og spise den. I hver tidsalder fik Herrens sendebud til den pågældende tidsalder Guds åbenbaring for den specifikke periode. Når budbringeren var blevet oplyst af sandheden, ville han bringe den til folket. Og de, hvis ører var blevet åbnet af Ånden, ville høre denne sandhed, tro på den og leve efter den.

Nu er der så også tanken om den fremtidige indtagelse af den skjulte manna. Jeg tror, det vil være den evige indtagelse af Jesu Kristi åbenbaring i de kommende evige tider. Hvordan skulle vi ellers begynde at kende de uransagelige rigdomme i Hans eget Væsen? Alt det, vi har længtes efter at vide, alle vores ubesvarede spørgsmål, alt det vil blive åbenbart. Det vil være fra Kristus, Som er vores liv, at vi modtager det. Nogle gange tror vi, at vi kender lidt til Ham og hans Ord hernede, og det er så godt, at det får os til at glæde os; men en dag, når vores kød forandrer sig, vil det Ord og Han blive det, vi aldrig havde drømt om var muligt.

Der står også her, at Han vil give den, der overvinder, en hvid sten og i (ikke på) stenen et nyt navn, som kun ejeren kender. Tanken om et nyt navn er velkendt. Abram blev ændret til Abraham, Sarai til Sarah, Jakob til Israel, Simon til Peter og Saul til Paulus. Disse navne medførte enten en forandring eller blev givet på grund af en forandring. Det var først efter, at Abram og Sarai havde fået deres navne ændret af Herren, at de blev gjort klar til at modtage den kommende søn. I Jakobs tilfælde måtte han overvinde, og så blev han kaldt en prins. I tilfældet med Simon og Saul skete forandringen, da de havde modtaget Herren. Og i dag har hver eneste af os sande troende fået et nyt navn. Vi er kristne. Det er et navn, der er fælles for os alle. Men en dag vil vi få endnu en forandring; vi vil med sikkerhed få et nyt navn. Det kan meget vel være, at det navn var vores sande og oprindelige navn, der blev skrevet i Lammets Livets Bog fra verdens grundlæggelse. Han kender navnet, men det gør vi ikke. En dag, når det passer Ham, vil vi også få det at vide.

En hvid sten. Hvor smukt. Her er endnu et billede af helgenen, der modtager belønning fra Guds hånd for sine prøvelser på jorden. Du ved, efter Konstantin kunne den falske kirke dyppe hånden i statskassen og derved opføre smukke bygninger fulde af skønne statuer. Disse statuer, lavet af hvidt marmor, var faktisk romerske afguder, der blev omdøbt til helgener. Kirkerne og deres inventar var usædvanligt smukke, selv som man ser det i dag. Men Gud var ikke med dem. Hvor var Gud? Han var sammen med Sine hellige i et lille hjem eller i en hule eller et vildt bjergområde, hvor de gemte sig for de falske kirkemedlemmer. De havde ikke smukke bygninger, kor, fint tøj og andre verdslige attraktioner. Men nu, i dette særlige løfte til de sande troende i alle tidsaldre, har Gud erklæret, at Han vil give dem belønninger af stor skønhed og evig varighed. Lad de rige se ned på de fattige. Lad dem give store summer til kirken, så den til gengæld kan ære giveren ved at placere en marmortavle eller en statue til ære for dem til offentlig skue, så alle kan klappe. En dag vil Gud, Som ser og ved alt, endnu en gang rose enken for at give alt, selv om det kun er to småpenge, og Han vil Selv belønne hende med himlens skatte.

Ja, skjult manna og et nyt navn i en hvid sten. Hvor er Herren god mod os, når Han belønner os så vidunderligt, og vi er så uværdige. Åh, jeg vil til enhver tid være klar til at gøre Hans vilje og samle skatte i himlen.

www.messagehub.info

Prædikener af

William Marrion Branham

" i de dage, da den syvende engel skal blæse"... "Åb 10:7"